

LOGARITM

Performanță și excelență

Numarul 2
Anul școlar 2023-2024

Adresa redacției:

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”

Localitatea Timișoara, Județul Timiș

Bulevardul C. D. Loga nr. 37

Cod poștal: 300021

E-mail: logaritm@e-cdloga.ro

Telefon: 0256 491 873

COLEGIUL NAȚIONAL
"CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
Bd. C.D. Loga, Nr. 37, 300020, Timișoara, Timiș
Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094
CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

MINISTERUL EDUCAȚIEI

*Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara*

*Revista realizată în colaborare cu Echipa de Robotică
a Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
CyberMoon și tipărită cu sprijinul
ASOCIAȚIEI PRO COLEGIUL NAȚIONAL
„CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA” TIMIȘOARA*

Sursa fotografiei: Caius Scaueriu

CUPRINS

Fire narative	6
<i>La un colț de stradă .....</i>	8
<i>Grădina fermecată a bunicilor .....</i>	9
<i>Cearța cazurilor .....</i>	10
<i>Exilat .....</i>	13
Reflecții lirice	17
<i>Și marea .....</i>	18
<i>Actul .....</i>	19
<i>Rugina din rutină .....</i>	20
<i>Lucruri mici .....</i>	21
<i>Quaestio .....</i>	22
Eseuri	24
<i>Conviețuirea în Banat între români și maghiari .....</i>	26
<i>Ce este viața? .....</i>	28
<i>Regele Maimuță .....</i>	30
<i>Influențele lui Tolkien asupra literaturii și societății moderne .....</i>	34
<i>Bătălia de la Alesia: Victoria definitivă a lui Caesar împotriva galilor .....</i>	37
<i>Mănăstiri catolice în Banatul medieval. De la spiritualitate la politică în secolele XI-XIII .....</i>	40
Activități extrașcolare	45
<i>Timișoara – Capitala Culturală Europeană care a luptat pentru libertate .....</i>	46
<i>Timișoara: Cultura este capitală! .....</i>	52
<i>CyberMoon .....</i>	60
<i>Voluntari prin prisma loganilor .....</i>	62

Recomandări de cărți și filme	64
Clubul de film	66
Clubul de carte	68
Call Me By Your Name	70
Doamna Bovary: Gustave Flaubert	72
Ipoteze feminine în scrierile rebreniene. Femeia – cheia spre dobândirea fericirii eterne (în „Adam și Eva”)	76
Glasul Pământului și Glasul Iubirii	79
De vorbă în spirit logan	81
Interviu cu absolventa Luchian Delia	82
Interviu cu Pașca Bianca despre studiile la Oxford	86
Interviu cu absolventul Moldt Ștefan	97
Colectivul de redacție	102

Fire narrative

La un colț de stradă

Lungu Alexandra

Clasa a VIII-a A

La un colț de stradă, o pisică stă și toarce. Pisica toarce, pisica miaună, pisica nu mai tace. O creatură mică, neagră ca noaptea, cu ochii de un verde aprins asemenea frunzelor în luna mai, miaună încontinuu.

Fuge.

Se cațără pe o cutie de carton abandonată de un proprietar al blocului 7.

Iarăși fuge.

Se oprește și intră în întunericul de după masivele clădiri de beton. Se face liniște deplină. Un bărbat chipeș, zvelt, cu o față ovală, îmbrăcat la costum iese din beznă. Dar pisica... unde e pisica? Bărbatul merge țațoș, se linge pe mână, dă cu mâna umezită peste păr, ca să-l aranjeze. Merge mai departe până la un colț de stradă. Ia colțul și se așterne tăcerea.

O pisică mică, neagră ca noaptea, iese dintr-un costum sofisticat și începe să fugă.

Grădina fermecată a bunicilor

Boanță Bogdan

Clasa a VIII-a A

Sosirea primăverii aduce speranță și culoare în lume, dar nicăieri mai multă decât în grădina bunicilor. Acolo unde magia prinde viață, albinele înconjoară voioase florile, pierzându-se printre lalelele multicolore de o aromă îmbietoare și păsările își dau întâlnire unde petalele rozalii le croiesc cireșilor rochițe. Cântecul acestora farmecă întreaga grădină în care viețuitoarele și tulpinile florilor joacă pe valsul lor ritmat.

Primăvară, te poftim cu drag, pe tine și pe parfumul tău înmiresmat!

Cearța cazurilor

Bausche Miriam Christiane

Clasa a VI-a B

Profesor coordonator:

Spineanu Claudia Ileana

Haideți să vă spun o poveste care s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

După ce s-a făcut Pământul, cu oamenii și cu tot ce este pe el, a venit și rândul cuvintelor să se organizeze. Cu aceasta a fost însărcinată Marea Carte a Gramaticii – ea a chemat la sfat toate Cazurile care până atunci trăiau în dezordine și încurcau oamenii. Ele au sosit pe rând, care mai de care mai înfumurate.

Nominativul, care a ajuns primul, era îmbrăcat într-un costum roșu ca flacăra, iar pantofii erau negri ca tăciunele. Următorii doi care au venit au fost nimeni alții decât Dativul și Genitivul, unul într-un costum pe jumătate verde, pe jumătate albastru, iar celălalt având culorile pe costum invers, completându-se unul pe altul. Ultimul, dar nu cel din urmă, a venit Acuzativul, dichisit într-un sacou mov sclipitor ca ametistul și cu o pereche de pantaloni ca liliacul înflorit.

Știu ce urmează să ziceți... unde este singuraticul Vocativ? Ei bine, asta o să aflăm mai târziu. Așa că, să continuăm...

După ce fiecare s-a așezat la locul lui, Marea Carte a Gramaticii s-a ridicat și a spus:

– Dragii mei prieteni, probabil vă întrebați de ce vă aflați aici? Ei bine, m-am gândit că ar fi timpul să se facă ordine și în lumea noastră, a cuvintelor. Este atât de mult haos, încât dragii copii vă confundă și ați ajuns să încurcați oamenii, nu să-i ajutați. Din cauza aceasta, cred cu tărie că ar trebui ca fiecare dintre voi să dețină câteva întrebări la care, primind răspuns, să fiți diferențiați. Astfel, nimeni nu o să vă mai încurce.

– Eu sunt de acord doar dacă pot să iau cele mai importante întrebări, spuse cu mândrie, neascuns, Nominativul.

– Iar tu?! spuseră în cor Dativul și Genitivul. Ai luat tot ce s-a putut de la toți și noi aproape că am rămas fără treabă!

– Eu sunt cel mai responsabil dintre voi, este clar, zise Nominativul cu emfază.

– Nu este așa! a țipat pițigăiat Acuzativul. Dacă ar fi după merit, tu ar trebui să primești doar două întrebări!

– Tu vorbești? Tu, care ai cules toate întrebările de pe unde ai putut și de multe ce ai, le încurci și tu, nu doar copiii, spuseră în cor Genitivul și Dativul.

Supărat că a fost acuzat, Acuzativul tace îmbufnat, mormăind justificări.

După câteva minute de ceartă, în care țipetele lor au devenit asurzitoare, Marea Carte a Gramaticii spuse cu voce tunătoare:

– Dacă nu vă hotărâți voi care și ce întrebări luați, vi le dau eu!

Speriate, cazurile au încercat să se înțeleagă pașnic, dar au creat mai multă zarvă.

– Eu consider că ar trebui să am întrebarea *cine* sau *ce*, pentru că mereu pot să răspund la ea, fără probleme, spuse *Nominativul*.

– Eu aş vrea să am toate întrebările care arată *locul, timpul sau modul*, pentru că îmi place foarte mult să călătoresc! a spus *Acuzativul*.

– Eu nu vreau să le iei tu pe acestea, pentru că iar te dai drept mine și nu semănăm deloc! spuse *Nominativul*, aranjându-și teatral mustața .

– Vorbește mândria din tine! zise *Acuzativul* cu năduf.

– Dacă fiecare își alege, atunci eu vreau întrebarea *cui*, pentru că am mulți prieteni și multe lucruri bune de dat! spuse *Dativul*, sfios.

– Nu vreau să ți-o dau! strigă *Genitivul*. Acum vrei să ne despărțim? Am fost prieteni și ne descurcăm bine împreună! spuse mios.

– Ești rău! strigă și *Dativul* ca să se facă bine auzit de toți. Dacă le iei tu, mie ce îmi mai rămâne?

– Poți să iei întrebările *care/ce fel de* sau *pe cine/ ce*, se băgă în seamă *Nominativul*.

– Eu le vreau pe acelea! Sunt cel mai harnic și le merit! a zis *Acuzativul*.

– Atunci eu ce o să mai iau? a zis *Dativul*, cu glas gătuțit.

– Iau eu întrebările *al/ai/ale/a cui*, pentru că sunt ca și fratele tău, a spus în cele din urmă *Genitivul* și ia tu „cui”, dacă insiști...

– Iau eu și întrebările tale ca să nu ne mai încurce copiii, a spus repede și lacom *Dativul*, sclipindu-i ochii.

– Și mie ce-mi rămâne? a zis *Genitivul*, aruncând săgeți de ură către *Dativ*.

– Nu ești rău, a început din nou *Nominativul* să intre în discuții. Doar, doar îi încurca și rămânea el cu mai multe.

– Tu nu ești mulțumit cu ce întrebări ai? L-a atacat *Acuzativul*. Nu te mai băga! Eu iau întrebările pe care le-am cerut, *plus cele cu toate prepozițiile*. Doar eu le pot deosebi de suratele lor – conjuncțiile!

De frică să nu rămână fără întrebări, *Genitivul* spuse răspicat:

– Atunci iau eu întrebările *al/a/ai/ale cui*, iar dragul meu frate, nu au decât să ne încurce copiii. Măcar o să ne putem amuza pe seama lor.

– Ce urât! Să râzi pe seama altora!

Dativul se gândea la o replică pe măsura răutății *Genitivului*, când *Marea Carte a Gramaticii*, spuse:

– Mă bucur că încet, încet vă decideți!

Într-adevăr, Cazurile s-au decis și au primit fiecare întrebările pe care le cunoaștem.

– Dar unde este Vocativul? întrebă Marea Carte a Gramaticii. În acest vacarm nu am observat că lipsește.

Chiar în acel moment, s-a deschis ușa și a pășit emoționat Vocativul. Bâlbâia o scuză că nu a ajuns la timp.

– Tu nu mai poți lua nimic! a țipat Acuzativul.

– Da, da, au spus în cor Dativul și Genitivul.

– Am împărțit tot, a spus cu ton important și Nominativul.

– Și eu ce fac, cu ce mă voi ocupa? a spus înlăcrimat *Vocativul*.

– Sunteți răi! Eu sunt cel mai bun dintre voi. Uite, de pildă tu, Nominativule....

Cazurile se uitau amuțite unele la altele și apoi toate la Marea Carte a Gramaticii. Părea că cearta reîncepe...

– Tu o să primești un prieten loial. Se numeste *Virgula!* O să stea mereu alături de tine și așa vei fi ușor de recunoscut, chiar dacă nu ai o funcție ca ceilalți, spuse zâmbind Marea Carte a Gramaticii.

Și uite așa... de atunci, fiecare om știe care sunt cazurile și cum poți să le găsești. Secretul este să pui întrebarea corectă, iar ele te vor ajuta mereu.

Vela Maria
Clasa a XI-a SS

Exilat

Text publicat anonim

Oglinda spartă în zeci de cioburi de vise zăcea neputincioasă pe podeaua camerei mele. Era o cameră mică, întunecată, plină de cărți și de fantome. Fantomele timpului care mă transformaseră dintr-un puști cu vise mari într-un tânăr adult aparent matur și stăpân pe sine. Perdeaua în care se prinseseră mai multe coșmaruri de-a lungul timpului atârna șubred în fața geamului, de parcă era un dreamcatcher uriaș și amenințător. Biblioteca era plină de cărți care, la rândul lor, erau pline de praf și angoasă. Chitara mea timpurie atârna parcă sugrumată în suportul de pe perete. Parcă aștepta să-i mai spintec o dată corzile într-un asurzitor cântec năruit de ignoranță.

Și mai era tabloul, tabloul acela care îmi bântuia fiecare încercare de somn la două noaptea. Chipul ei zâmbindu-mi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum nu ar fi îndrăznit să plece. Tânăr vreau mereu să fiu, ca la douăzeci de ani. Ha, ha! Văd că încă mă caracterizează glumele seci. Dar da, eram tânăr în acel tablou. Și eu și... Știți ce? Nu o să-i dau numele, nu. Nu vreau. O să o numesc „Stafia”.

Pentru că până la urmă asta e: o stafie ce îmi bântuie prezentul. O stafie care nu vrea să rămână ascunsă în trecut. Scutur scurt din cap și las gândurile să zboare mai departe. Pășesc timid, cumva nesigur, către fereastra de unde am admirat toată copilăria, în secret, tenebrele societății din cartierul meu. Aceeași priveliște ponosită, același parc, aceleași blocuri gri, fără spirit. Aceeași parcare sufocată de mașini și de parcări prost manevrate. Dar parcă de data asta ceva este diferit, nefiresc cumva. Ca și cum ceva încearcă să se ascundă în crapăturile altei dimensiuni. Timpul trece absurd, parcă pe nesimțite îmi fură fiecare ciob de speranță și fiecare fir de viață muribundă.

Eu! Dumnezeu, cum am putut să fiu așa de prost? Eu, eu, eu, eu! Eu eram răspunsul. Piesa de puzzle care forța totul. Eram un simplu neputincios stingher și neîndemânatic care încerca să repare un trecut dintr-o altă axă spațio-temporală.

Mă așez pe marginea canapelei mele de vise și îmi las ușor capul pe spătarul rece. Cum am putut să greșesc? Oare ce a fost în capul meu crezând că voi putea călători în trecut pentru a schimba frâiele destinului?

Atâtea răspunsuri fără întrebări zac înecate în subconștientul meu. Atâtea întrebări îmi seceră buzele și îmi spintecă materia cenușie. Nu pot sta locului. Mă ridic și îmi încalț tenișii. Mă reped parcă hămesit spre ușă, rotind frenetic cheia de la mașină pe deget. Am nevoie de aer, trebuie să evadez. Cobor treptele blocului de parcă ar fi din plastilină. Deschid ușa, parcă făcută din plumb și străbat în grabă aleea întunecată și rece. Zăresc cu colțul ochiului o vecină, pesemne că în linia asta spațio-temporală încă trăiește. Milioane de gânduri îmi spintecă toracele. Dacă eu sunt aici, unde se află eu cel din linia asta spațio-temporală? Ce se întâmplă dacă ne întâlnim? Oare în ce an sunt? E prea devreme sau prea târziu? Îmi alung gândurile din cap când ajung în parcare aproape sufocată de mașini. Trântesc portiera mașinii și cu o mișcare bruscă dar controlată, pornesc motorul. Trebuie să verific ceva.

Dacă e ceva ce urăsc în viața asta este alarma enervantă de dimineață. Îmi deschid ochii cu greu, de parcă pleoapele mele sunt acoperite de bolovani și privesc ecranul puternic luminat al telefonului: 06:57. Perfect, trebuie să mă pregătesc de liceu. Astăzi este ziua cea mare, îmi voi face curaj să o invit pe Ioana în oraș.

După dușul scurt, dar revigorant, mă îmbrac în hainele mele ponosite și îmi încălț tenișii. Oare pe viitor o să îmi permit altă pereche? Cine știe? Îmi iau rucsacul care arată de parcă a pierdut războiul cu moliile și naftalina timpului. Apuc în grabă skateboardul și aproape-mi rup picioarele în lupta cu scările proaspăt spălate de femeia de serviciu.

Cele cincisprezece minute până la liceu au fost umplute de melodiile celor de la Alternosfera și de înjurăturile mele adresate gropilor. Aveam senzația bizară că ceva e nelalocul lui. Că urmează să se întâmple ceva neobișnuit, ceva ce avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Îmi alung gândurile când roata skateboardului meu se îndrăgostește subit de o piatră parcă pusă în batjocură de soartă în calea mea. Știți cum se simte un avion care zboară în văzduh? Nici eu. Dar pentru câteva clipe am fost în poziția avionului. Nu o să reproduc înjurătură folosită, dar pot să jur că o bătrână m-a auzit și s-a roșit pe loc: „Aoleu, maică! Să-ți fie rușine!”. Dar eu eram mult prea concentrat asupra persoanei din fața mea.

Tenișii ei negri arătau de parcă doar ce fuseseră curățați cu lacrimi de înger. Avea niște picioare atât de suple și lungi. Avea un tricou negru, inscripționat cu litere mari „LP”. Și mie îmi plăcea trupa respectivă. Colierul ei cu semilună strălucea parcă îmbrățișat de razele soarelui. Avea o față mică, destul de simetrică. Buze cărnoase, îmbibate în ruj negru ca smoala. Ochii ei căprui îmi aminteau de cafeaua băută în parcare la Lidl. Cea mai bună cafea, vă jur. Era singura persoană pe care îmi doream să o văd mereu. Mai puțin în momentul acesta penibil.

– Ioana! AMM, UMMMM, AHH. Am vrut să fac asta! zic ridicându-mă și scuturându-mi blugii de frunze și pământ.

– Da, Tudor. Așa cum ai vrut să iei 10 în teză la mate, dar a avut profa ceva cu tine și ți-a dat 5.

– E, e... EXACT, Ioana! Vreau să te întreb ceva. Ceva ce nu am avut curajul până acum. Vrei să ie..

Dar nu apuc să termin că-l văd pe unul mai mare cum mă înșfacă și mă trage după el.

– Ce naiba faci? Cine ești...

Dar nu apuc să termin că observ ceva ce îmi taie respirația. Avea în picioare aceiași teniși ca mine. Și mă refer, exact aceiași teniși. De unde știu? Ei bine, au exact aceeași ruptură în formă de fulger.

– Tu... Tu ești... eu? Adică eu sunt tu... Adică eu sunt eu?

– La naiba, ce se întâmplă? Ascultă, puștiule, dacă o inviți în oraș acum, vei da toată axa timpului peste cap.

– Cum adică?

– I mean, de unde vin eu, ziua asta nu a avut loc niciodată. Ioana nu a aflat niciodată adevăratele tale sentimente. Ea... ea a găsit pe cineva, iar toată faza cu Covidul v-a dus pe drumuri total diferite.

– Co... CE? Despre ce vorbești?

– Nu pot să-ți dau mai multe detalii, simpla mea prezență aici e foarte periculoasă. Ideea e că orice ai face nu o invi...

– Matei, cina e gata, vino repede că se răcește!

– Mamaaaa, fratele meu îmi spunea o poveste, ne-ai întrerupt!

Dar fața mamei se făcu albă ca varul iar lacrimi adânci i se prelinseseră pe sub pleoape.

– Matei, fratele tău a murit acum opt ani. Trebuie să accepți asta, trebuie să lași trecutul în urmă. Vino la masă, eu și tata te așteptăm.

Am stat lung și am privit-o pe mama cum își șterge lacrimile și pleacă spre bucătărie. Avea dreptate, fratele meu murise acum opt ani. Fusese călcat de mașină în timp ce mergea către liceu. Fix în ziua în care avea să-și declare sentimentele fetei iubite.

„Bănuiesc că nu vei termina niciodată povestea frățioare...”

„Bănuiești bine, puștiule, acum nu mai vorbi cu stafile și mergi la masă, nu o lăsa pe mama să se îngrijoreze.”

Medinschi-Niculescu Maia

Clasa a X-a SS

Reflecții lirice

Și marea

Măcrescu Marius
Clasa a XII-a SN2

Rusu Andreea Cristina
Clasa a X-a MI1

Iar când furtuni strivesc catarge,
Naufragiat rămân doar eu.
Și numai gându-n mal se sparge;
Plutește-n gol sufletul meu.

Mă poartă-un gând spre libertate.
Mi-o-nchipuiesc un cer, o mare,
Pe când la mine-s strânse toate
În simplul unui bob de sare.

Iar când furtuni scufundă vase
Și îmi înăbușesc chemarea,
Izbesc nebun valuri spumoase;
Doi solitari: și eu, și marea.

Îmi taie-un val speranța toată
Zvârlind-o franjuri în damnare.
Și sângerând în abundență
Îmbolnăvesc întreaga mare.

Iar când furtuni ridică epave,
Am să-mi recapăt pulsul mut;
Și scuturându-mă de sare,
Am să reîncep un neînceput.

O să-mi înghit treptat materia,
O să-mi reamintesc uitarea,
Bolnavi, ne vom iubi din ură,
Așa cum știm doar eu și marea.

Actul

Când cortina din spectacol
Va cădea încet, pe scenă,
Inspirând cu greu, tot spotul
Va orbi a sa problemă.

Iar atunci, actorul ploii,
Accidentul nimănu,
Își va recita povestea
La lumina ochiului.

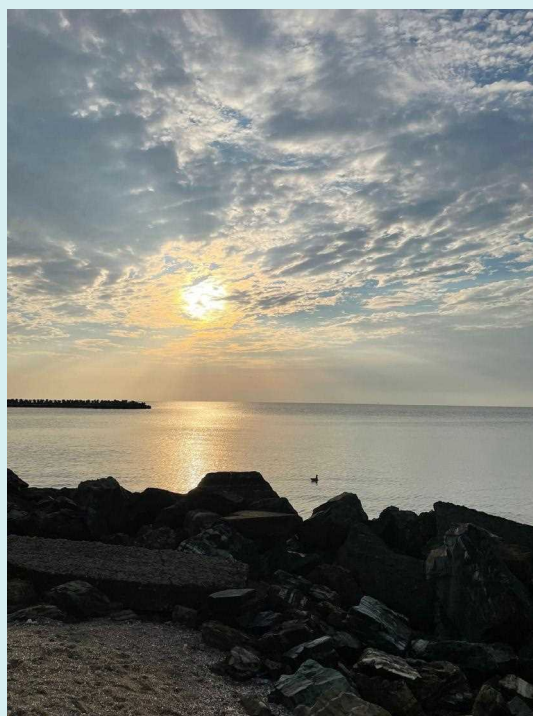
Monologul cu epava
Lung, întins și deșirat,
Îl va spune căci se simte
Jalnic, neajutorat.

Singur, ascultat de sete
Și aplaudat de praf,
Chiar cu sarea sa din lacrimi
Își gradează epitaf.

Scurt, precar, citit de nimeni,
Și-l va trece în culise
Că-i o replică, că-s multe,
Actul va sfârși în vise.

Iar atunci, actorul ploii,
Accidentul nimănu,
Își va recita povestea
La lumina ochiului.

Mărescu Marius
Clasa a XII-a SN2

Covaci Alexia
Clasa a XII-a SS

Rugina din rutină

E soare afară de-mi trece prin geam.
Tu te prăjești pe săpunierul meu.
Atunci când moare Dumnezeu,
Nu aștepta să-ți ud clăbucii.

Am scăpat săpunul în chiuvetă
Și m-am gândit: Exist!
Mă învârt insesizabil și rezist,
Iar cadrul chiuvetei e mâncat de rugină.

Și plânge chiuveta cu lacrimi de jet.
Mă frec cu săpun pe față.
Îmi scârțâie palma pe ridul din viață
Și-mi pare bizar.

Mi-e teamă că de acum, dimineața,
Privind prin fundul transparent
Și scărpinând impertinent,
Să nu-mi iau jos fața.

Măcreșcu Marius
Clasa a XII-a SN2

*Boanță Bogdan
Clasa a VIII-a A*

*fotografie realizată de
Medinschi-Niculescu Maia
Clasa a X-a SS*

Lucruri mici

Azi zăresc cum dimineața
Trece prin vitraliul meu.
Privind, simt cum mi se-ncălzește fața,
De către al zorilor curcubeu.

L-amiază un nor pufos îmi iese-n cale
Și-l întreb: „Unde te duci?”
–Eu am ieșit doar la plimbare
Deasupra șesurilor dulci.

Copiii se joacă după-masă
În fostul parc pătruns de nea.
Sunt chemați de mama-n casă,
Dar ei ar mai vrea să stea.

Am surprins în astă seară,
Soarele culcându-se obosit.
După o senină zi de primăvară,
Acesta a și adormit.

Noaptea cade peste case,
Luna plină se mândrește,
E invidiată de mirese,
Totuși nimeni n-o privește.

Cei care nu știu să caute,
Niciodată nu le vor găsi
Pe-aceste lucruri mici, sensuri ascunse,
Ale vieții poezii.

Quaestio

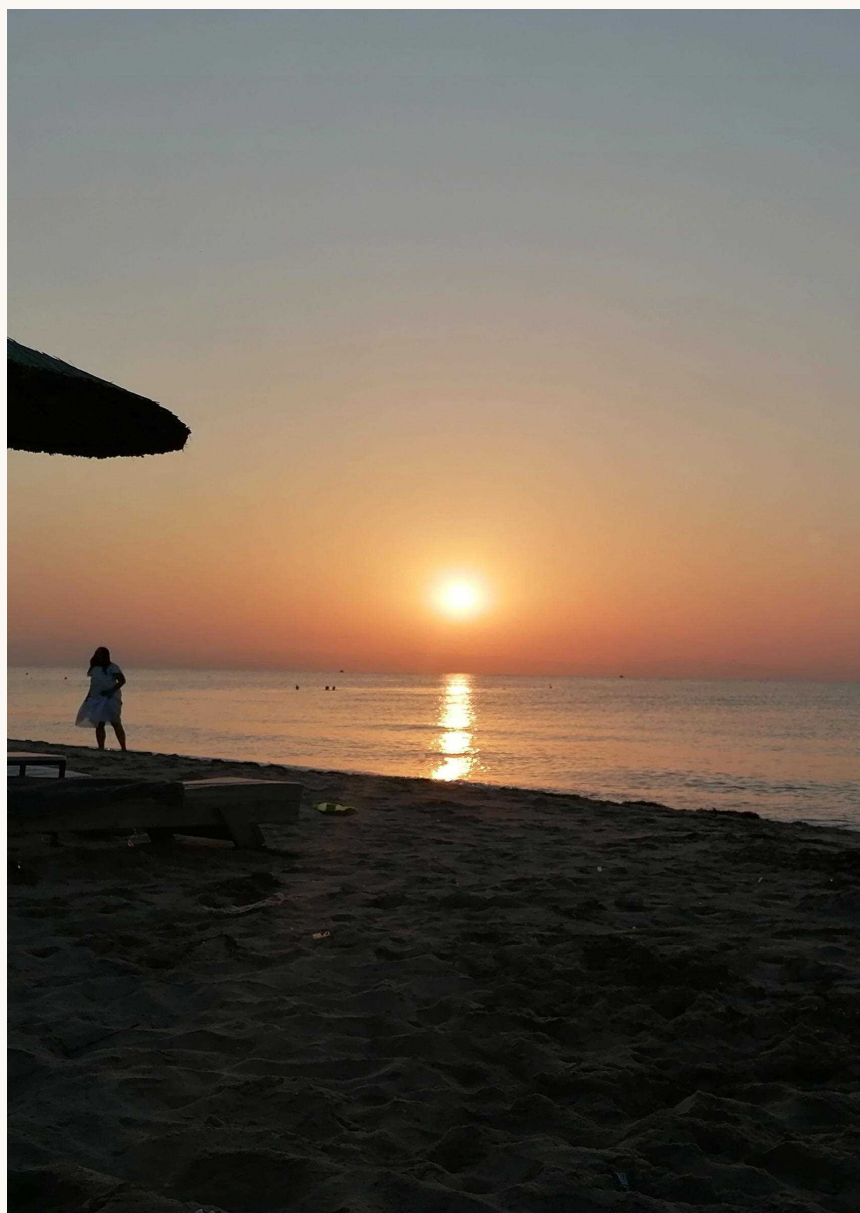
Care ar fi cuvintele
Care te-ar face
Din nou să vorbești?
Care ar fi păcatele
Pentru care
Ai vrea să te pocăiești?
Care ar fi temerile
Pe care-ai vrea
Să le depășești?
Care ar fi trăirile
Pe care aş putea
Să te fac să ți le amintești?

Care sunt acele
Suflete atât de rele?
Acele minți întunecate
Ce te-au lăsat în păcate?
Acele priviri nerușinate
Ce te-au orbit de nedreptatea?
Acele speranțe uitate
Ce din uitare nu te pot scoate?

Care ar fi cerul
Pe care fără teamă
L-ai privi?
Care ar fi gândul
De care niciodată
N-ai fugi?
Care ar fi râsul
Pe care fără încetare
L-ai auzi?
Care are fi sufletul
Pe care fără remușcare
L-ai iubit?

Care vor fi acele răsărituri
Dacă soarele a apus?
Acele prea multe suspinuri
Dacă toate cuvintele s-au spus?
Acele infinite gânduri
Care mereu la tine m-au condus?
Acele mângâieri și chinuri
Ce prin ale tale degete s-au scurs?

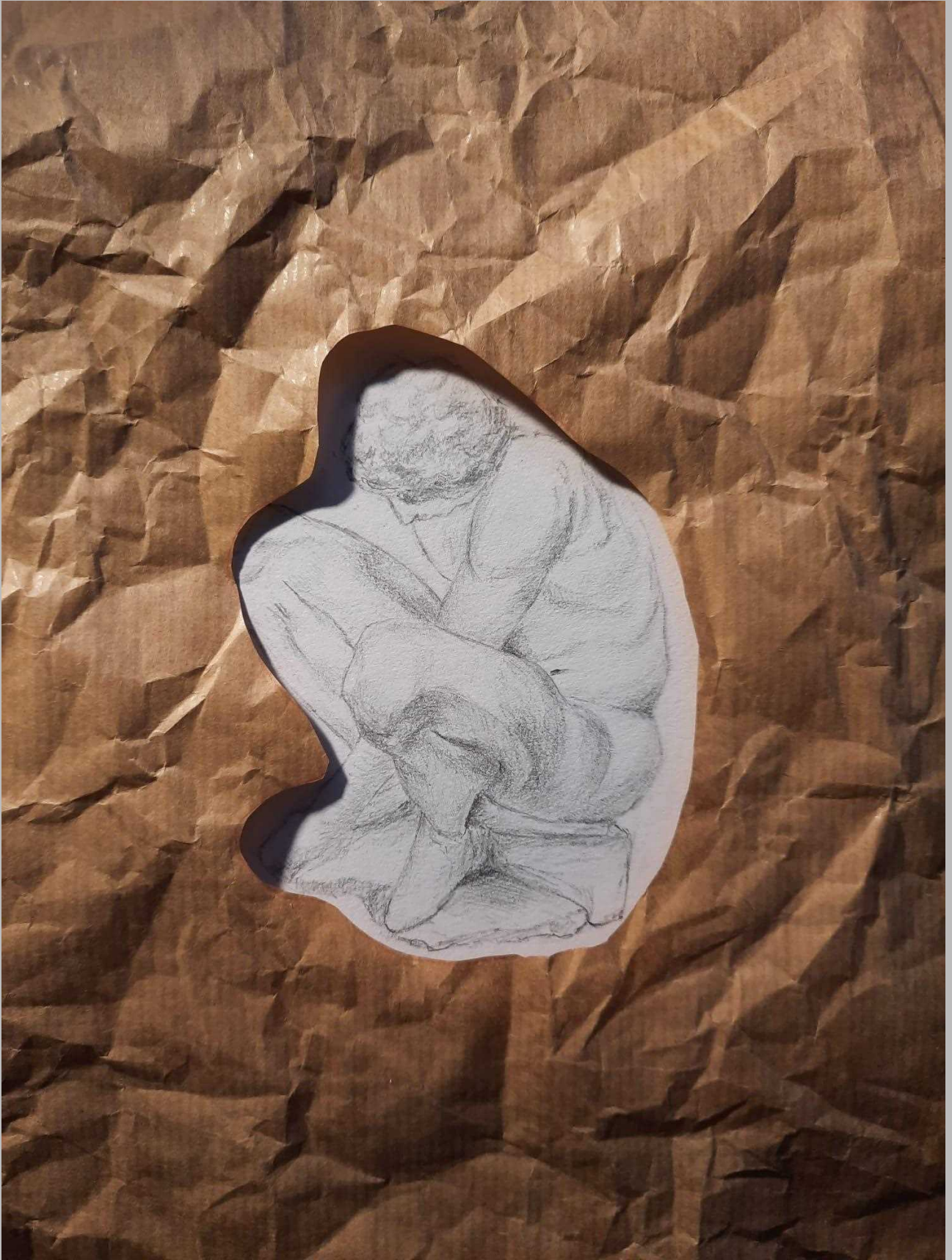
*Lăscuș Karina Cristiana
Clasa a X-a SN2*

*fotografie realizată de
Căpățină Bianca Mihaela
Clasa a X-a MI1*

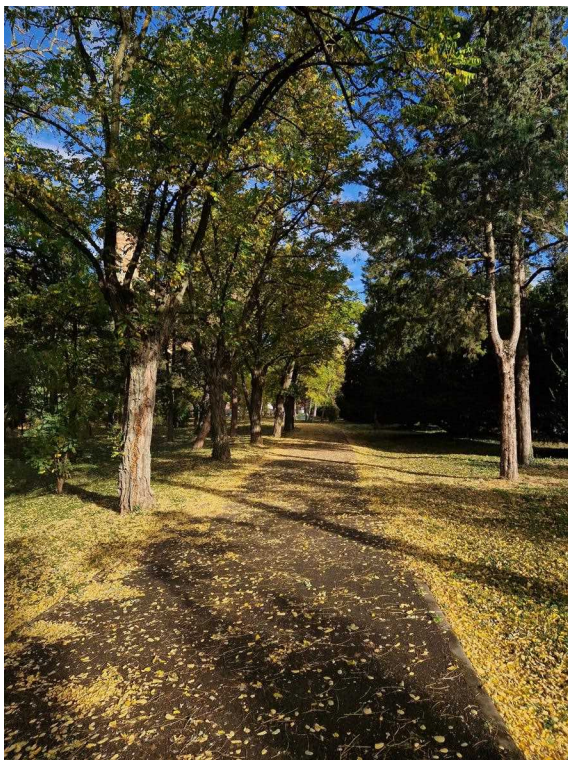
Eseuri

Conviețuirea în Banat între români și maghiari

*Han Daria-Giorgiana
Clasa a XI-a F*

*Fotografie realizată de
Căpățînă Bianca Mihaela
Clasa a X-a MI1*

Banatul este o regiune situată în sud-vestul României, la sud-est de Ungaria, dacă vorbim despre cele două națiuni. Acesta a fost un teritoriu plin de istorie și culoare datorită diversității culturale și etnice. De-a lungul timpului au existat numeroase conflicte între cele două părți, însă păstrarea autenticității a fost realizată cu succes.

În perioada conducerii Imperiului Austro-Ungar, românii și maghiarii au reușit să conviețuiască în ciuda tuturor diferențelor etnice sau religioase. Atât limba română, cât și limba maghiară au fost păstrate în școli sau alte instituții, astfel încât s-au format diverse grupuri în limba maternă a fiecăruia. După căderea Imperiului Austro-Ungar, în perioada interbelică, Banatul a fost împărțit în mai multe țări (România, Serbia, Ungaria), ceea ce a oferit o oportunitate tuturor comunităților etnice să își exprime identitatea națională și să își dezvolte cultura.

În cazul părții din Banat date României după Tratatul de la Trianon din 1920, românii au făcut eforturi incredibile pentru a dezvolta școlile și instituțiile culturale prin care au promovat limba română. La fel au procedat și maghiarii cu teritoriul pe care-l aveau. Deși au existat adesea probleme, cele două părți au reușit să trăiască împreună. Astfel, Banatul a devenit casa culturală a românilor, dar și a maghiarilor. Astfel, putem regăsi tradiții specifice celor două comunități; spre exemplu, tradițiile legate de ziua nunții. O tradiție specifică românilor din Banat în ziua nunții era intitulată „Brașovenii”, menită să aducă mai multă bucurie prin diverse dansuri și costume colorate, dar și prin intermediul muzicii. Spre deosebire de români, maghiarii aveau tradiții precum „Ceremonia de la poartă” – această tradiție având o simbolică deosebită legată de începutul vieții de familie. Conceptul acestei tradiții evidențiază greutățile vieții de familie și testează mirii pentru următoarea etapă a vieții lor.

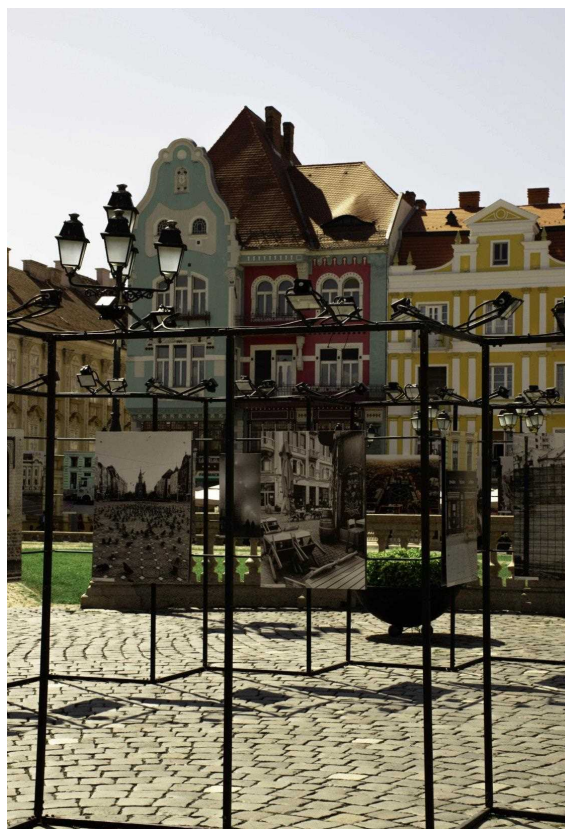

În perioada conducerii comuniste au fost instaurate diverse legi de asimilare culturală. Astfel, românii și maghiarii au fost nevoiți să-și abandoneze identitatea culturală în favoarea unei societăți comuniste. O lege care a contribuit la asimilarea culturală a populației maghiare a fost legată de restricționarea activităților culturale; spre exemplu, teatrele. Însă legea care a reprezentat o problemă majoră pentru maghiari a fost interzicerea limbii maghiare în școli și instituții. Ca urmare, multe instituții care promovau diversitatea culturală au fost închise, având un impact negativ semnificativ asupra păstrării culturii maghiare.

Însă, chiar și pentru români, regimul comunist a devenit o problemă. Aceștia au fost supuși unor politici care aveau ca scop dirijarea activităților culturale spre idealurile comuniste, astfel subminând expresia artistică și culturală. Cu toate acestea, nimeni nu a renunțat la împărtășirea în familie a tradițiilor. Ba dimpotrivă, aceștia au organizat anumite evenimente culturale în secret. Pentru populația maghiară aceste evenimente aveau mai multe puncte de interes – cluburile de lectură ce reprezentau o importanță majoră pentru păstrarea limbii maghiare, dar și ateliere artistice care aveau ca obiectiv promovarea tradițiilor și a meșteșugurilor.

Odată cu căderea regimurilor politice comuniste în Europa de la sfârșitul anilor '80, Banatul a experimentat o deschidere spre o societate democratică. Această schimbare le-a permis oamenilor să-și redescopere identitatea culturală într-un mod liber. Festivaluri care promovau cultura, dar și reluarea unor relații externe precum a Universității de Vest din Timișoara cu Universitatea din Szeged, au contribuit, prin intermediul unor schimburi de experiențe, la dezvoltarea și exprimarea liberă a culturii din ambele părți.

În concluzie, Banatul a suferit o serie de transformări, însă cu toate acestea, identitatea sa națională nu s-a schimbat. Acest teritoriu este și astăzi un loc ce promovează diversitatea culturală și încurajează interacțiunea dintre etnii, pentru a se cunoaște mai bine una pe alta.

*Fotografie realizată de
Dragoș Daria
Clasa a XI-a SN1*

Ce este viața?

Frânculescu Ciprian Patrik
Clasa a X-a SS

„Ce este viața?” se întreabă oamenii dintotdeauna. Răspunsurile sunt în număr infinit. Din această cauză, nu există unul universal recunoscut. De fapt, ar fi absurd să existe. Ceva ce este diferit pentru fiecare ființă nu poate avea decât un termen generic care să îl desemneze și anumite caracteristici cât se poate de generale. Putem spune, totuși, că termenul, prin definiția lui, cuprinde caracteristicile absolut generale, ceea ce înseamnă că, de fapt, termenul este singurul comun. Aici m-am referit la cuvântul „viață” și la semnificația lui „de dicționar”. Chiar așa, ce scrie în dicționar în dreptul substantivului feminin „viață”? (Această idee mi-a venit în timp ce scriam; altă idee, despre care nu voi vorbi prea mult, pentru a nu mă îndepărta de subiectul principal: este interesant că autorii, în general, își scriu operele folosind timpurile trecute ale verbelor, deși momentul scrierii nu poate fi altul decât prezentul, iar conținutul textului este un prezent continuu, nu un trecut, nici chiar un viitor – ceva ce dăinuie peste vremuri, o însușire non-generală a celui care își metamorfozează gândurile în cuvinte, cu greu însă, întrucât cuvintele sunt limitate, gândurile nu; prin citire, textul este adus mereu în prezent; ceea ce, după citire, devine trecut; în timpul unei alte citiri, devine prezent – un prezent care se poate repeta la nesfârșit; oare la asta se referă călătoria în timp?).

Sintetizând definițiile cuvântului „viață”, ajungem la cuvântul „existență”. Dar, oare, este îndeajuns să exiști ca să trăiești? Nu contest, existența este condiția necesară vieții, dar nu și suficientă. Poate că te dezamăgesc, cititorule, dar sunt nevoit să-mi stăvilesc ideile despre ceea ce este necesar pentru existența vieții. Chiar așa, viața este o existență, ceea ce ne arată că definirea ei prin acest termen este insuficientă - exact ceea ce spuneam mai sus; logica ține cu argumentele mele (sau eu țin cu logica, inconștient fiind de acest fapt?). Acum chiar mă opresc, însă las promisiunea că voi reveni cu o completare la aceste idei, care nu merită să fie ignorate sau, mai rău, uitate. Uitarea este o formă de ignoranță, se pare... Deja, dacă subiectul despre care tot încerc să vorbesc ar fi aici, la Timișoara, eu aș fi undeva departe, într-un loc mult mai frumos, cum ar fi, să spun, Carpații, dar situația cotidiană nu îmi permite să zăbovesc prea mult prin aceste minunate meleaguri. Deci sunt obligat, chiar silit, să mă întorc la subiectul scrierii mele.

Lasă-mi, cititorule, un moment să îmi amintesc despre ce voiam să-ți vorbesc! „Ce este viața?” am spus. Da, ce este viața? Viața este ceea ce am spus mai sus (acum observ nevoia absolută a existenței textului promis). O să vorbesc despre o semnificație a vieții, una

mică, simplă, dar complexă (cum vine asta?) – așteptarea. Pentru unele ființe, viața este o așteptare. Și, pentru că viața este eternă (nu intru în detalii, deocamdată), mă voi rezuma (un verb sinonim cu „tăiere”, „limitare” – aspecte neplăcute, ce să vezi, ale vieții) doar la viața pe Pământ. Ce poate o ființă să aștepte în timpul vieții pământene? Răspunsul, pe cât de simplu, pe atât de complex, este: orice. O ființă poate aștepta orice. Știu, cititorule, că îmi vei spune acum „«Orice», bun răspuns. Asta știam și eu. Spune-mi ceva ce nu știu.” Ai dreptate, dar nu voi face asta. Știi de ce? Nu voi face asta, întrucât nu am scris niciodată cu scopul de a spune cuiva ceva ce nu știe. Textele mele nu sunt științifice. Textele mele sunt texte „agricole” – ele cultivă ceea ce cititorul știe deja. Ele manevrează gândurile și concepțiile umane, astfel încât să ajungă la concluzii veritabile.

Așa. Deci trebuie „să mă joc” cu termenul „orice”. Cum voi face asta? Voi lua exemple concrete și, în același timp, abstracte

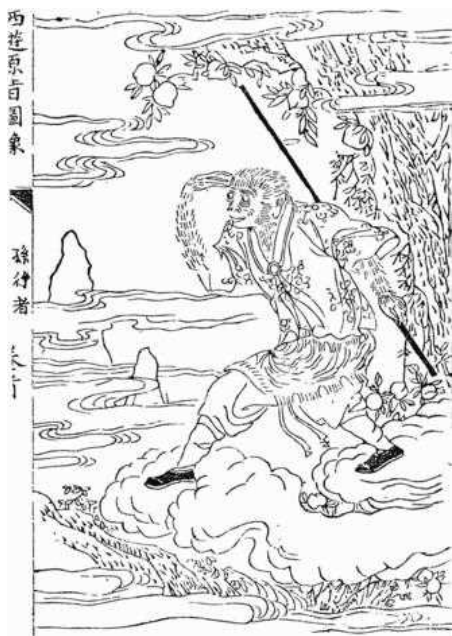

(din nou, cum vine asta?). Ce putem aștepta, în afară de orice? De exemplu (că tot ziceam de exemple), așteptăm un eveniment – ceva ce ne entuziasmează sau, din contră, ceva ce ne sperie. De fapt, asta înseamnă „orice” în viață – un eveniment oarecare. Pentru că, uimitor, viața este o înșiruire de evenimente. E, așa mai merge! Viața înseamnă evenimente. Atunci, dacă viața înseamnă evenimente, înseamnă că noi așteptăm viața. Adică viața este o așteptare a vieții? Ceva nu are sens... Sau are? Adică viața înseamnă viață? Aici voiam să ajung (sau nu?). Atunci când nu putem spune exact ce înseamnă ceva, acel ceva este mai departe decât ceea ce putem gândi noi. Prin analize nu foarte complexe, am ajuns la concluzia că viața înseamnă viață. Adică nicio definiție nu este mai bună decât termenul în sine. Iar asta știe toată lumea. Deci, viața este ceea ce fiecare simte. Da, simte. Căci, dacă nu simțim, nu suntem în viață, orice ar însemna ea. Ce voiam eu să demonstrez? Nu știu nici eu exact...

Regele Maimuță

Ghimiș Roateș Răzvan
Clasa a XII-a MI2

Sun Wukong

Zeus, Poseidon, Jupiter, Hercule, Odin, Thor și Loki... Toate acestea sunt nume pe care noi le identificăm cu zeii din mai multe mitologii europene: cea greacă, cea romană, și respectiv, cea nordică. În general, acești zei sunt cunoscuți de către noi (chiar dacă nu într-o formă exactă), datorită culturii noastre moderne: ori din filme (Marvel a avut mult succes în a portretiza zeii într-o formă incorectă), ori din jocuri video (*“God of War”*, *“Assassin’s Creed”* – cele mai noi), ori din diverse cărți populare în ziua de astăzi inspirate din mitologie (*“Percy Jackson”*, *“Song of Achilles”* etc). Până la urmă, chiar dacă nu ești pasionat de mitologie, ai auzit de **Zeus** (zeul zeilor), dar câte persoane au auzit de **Sun Wukong** („Regele Maimuță“)?

Sun Wukong, fiind un personaj mitolo-

gic, e absolut normal să aibă o naștere ciudată (alte exemple: *Atena* s-a născut din capul lui Zeus; *Orion*, s-a născut după ce Zeus, Poseidon și Hermes au urinat pe o piele de taur, iar tatăl său a îngropat-o pentru 9 luni; *Sleipnir*, calul cu 8 picioare a lui Odin care îl are ca mamă pe Loki, transformat într-o iapă și pe gigantul Svadilfari etc). Așadar, Sun Wukong s-a născut dintr-o piatră magică de pe vârful Muntelui Florilor și al Fructelor care avea atât energiile pozitive (Yang), cât și pe cele negative (Yin), astfel reușind să creeze viață. Din pântecul stâncii, a ieșit un ou mare de rocă, din care, după ce a fost bătut de vânt, a ieșit o maimuță de piatră.

Sun Wukong și Puti Zushi

Sun Wukong în Iad

Fiecare personaj mitologic are o motivație pentru aventura sa și pentru scopul său în viață. Maimuța noastră de piatră, după ce devine regele unui trib de maimuțe, își găsește scopul în viață după moartea unui prieten apropiat din cauza bătrâneții. Sun Wukong, supărat pe faptul că a murit, pleacă în lume pentru a căuta un nemuritor care să-l învețe cum să învingă moartea.

Într-o pădure magică, Regele Maimuța devine studentul lui Puti Zushi, care, de-a lungul a mai mulți ani, îl învață secretele nemuririi, a celor 72 de Transformări Pământești și abilitatea de a traversa 54.000 de km dintr-o singură săritură. Sun Wukong, după ce își părăsește maestrul pentru a își continua aventura, îi promite că nu va divulga niciodată cine l-a antrenat.

Sun Wukong cunoaște artele marțiale, însă nu are și o armă demnă de el. După ce află că **Regele Dragon al Mării de Est** are multe bogății și comori, Regele Maimuța plănuiește să îl viziteze. **Ao Guang („Regele Dragon”)** nu îl dorea pe Sun Wukong la el în palat, însă acesta a intrat oricum. Din fericire, Ao Guang îl găsește pe Sun Wukong formidabil și interesant, în-

cepând să îl placă. Îi oferă fiecare armă pe care o are, însă acesta e nemulțumit. Soția Regelui Dragon îi oferă un toiag magic care se poate extinde oricât. Această armă de fier cu inele de aur, numită Ruyi Jingu Bang, care cântărește aproape 8000 de kg, este arma perfectă pentru Sun Wukong. El reușește să îi forțeze pe frații lui Ao Guang, Regii Dragoni ai mărilor din Vest (Lacul Qinghuai), Nord (Lacul Baikal) și Sud, să îi dea și o cămașă de zale aurie, o cască cu pene de Phoenix și ghete ce pot pași pe nori.

După ce revine la tribul său de maimuțe, el își formează o fraternitate cu alți 6 Regi Demoni. Nu mult după ce alianța e formată, în timpul unui vis, spiritul lui Sun Wukong e dus în iad (Diyu) din cauza faptului că a luat cu forța bunuri de la Regii Dragoni. Regele Maimuța, care era nemuritor, începe să producă ravagii prin tot iadul, până când cei 10 Regi ai Iadului îl lasă să plece. Înainte de a pleca definitiv, Sun Wukong își șterge numele din cartea tuturor ființelor vii, astfel devenind a doua oară nemuritor.

Regii Dragoni și Regii Iadului îl anunță pe Împăratul de Jad, Zeul Raiului (Tian) sau al Cerurilor, despre faptele lui Sun Wukong. Acesta, sperând să îl oprească din a face ravagii pe Pământ, îl cheamă în Rai și îl numește „Păzitorul Cailor Cerești”, una dintre cele mai josnice poziții în Rai. Pentru asta, Sun Wukong începe să producă ravagii în Cer și se întoarce și pe Pământ, pentru ca Împăratul de Jad să îl numească acum „Gardianul Grădinii Cerești de Piersici”. În această grădină puteau fi găsite Piersicile Nemuririi, din care desigur, Sun

Wukong mănâncă, obținând al III-lea nivel de nemurire.

Într-o zi, când șapte fecioare cerești sunt trimise de regina-mamă Xi Wangmu să culeagă piersici pentru banchetul regal, Sun Wukong descoperă că fiecare zeu și zeiță de o importanță mai mare a fost invitat la banchet, cu excepția sa. Înfuriat, el se strecoară la banchet, unde consumă din vinul ceresc, care, ghiciți ce, îi oferă nemurire. Fiind beat, Sun Wukong ajunge, din greșeală, în laboratorul de alchimie a lui Laozi, de la etajul 33 al Palatului Ceresc. Aici, Sun Wukong găsește Pastilele Nemuririi ale lui Laozi, primind al V-lea nivel de nemurire.

Împăratul de Jad era acum nervos, foarte nervos. Acesta și-a trimis toate armatele pentru a îl înfrânge, însă Sun Wukong, de unul singur, i-a învins pe cei 100.000 de războinici cerești, pe cei 4 Regi ai Cerurilor, pe cele 28 de constelații și pe Nezha (un general faimos al forțelor cerești, numit și zeu protector). Într-un final, cu ajutorul ființelor iluminate, al unui zeu cu trei ochi (dintre care unul vede adevărul), al lui Laozi și al lașității de a ataca pe cineva de la spate, Sun este prins cu un inel de jad și diamant ce îl imobilizează. Acesta e închis într-un cuptor magic pentru 49 de zile, unde e ars cu focuri ce ar putea să îl afecteze și pe Buddha, cu speranța de a îl distila pe Regele Maimuță și de a lua înapoi elixirul Pastilelor lui Laozi.

În a patruzeci și noua zi, Sun Wukong sare din cuptorul magic, acum și mai puternic după ce a îndurat flăcările samadhi, având și abilitatea de a recunoaște răul cu „ochii săi de foc și pupilele aurii”. Din cauza disperării, Curtea

Împăratul de Jad

Cerească îi cere ajutorul lui **Buddha** însuși, care îl închide pe Sun Wukong sub un munte creat din propria sa palmă, sperând ca acesta să învețe răbdarea și umilitatea.

După 500 de ani, acesta este eliberat pentru a îl ajuta pe Tang Sanzang, un călugăr ce merge în pelerinaj pentru a găsi și recupera sutrele budiste din Vest. Sun Wukong îi servește ca bodyguard lui Sanzang și îl apără de tot felul de pericole cu ajutorul nemuririi sale. În călătoria lor, aceștia găsesc un fruct ginseng care oferă 360 de ani de viață doar dacă e mirosit, iar dacă e consumat, primești 47.000 de ani de trăit, garantând al VII-lea nivel de nemurire pentru Sun Wukong. De asemenea, la templul lui Buddha, Sun Wukong primește mâncare cu aceleași calități precum cea consumată în Ceruri, obținându-i un al VIII-lea nivel de nemurire.

În această călătorie, Sun Wukong învață despre budism de la călugăr și câștigă numele de „*Buddha luptător victorios*” pentru că a devenit

iluminat, a ajutat călugărul în călătoria sa și a lăsat în urmă toate căile sale egocentriste.

Deși majoritatea budiștilor chinezi nu îl venerază pe Sun Wukong ca zeitate, el este încă un personaj popular și important în cultura chineză. El este unul dintre cele mai puternice personaje din literatura chineză. De la demon viclean la nemuritor puternic și la budist iluminator, călătoria lui Sun Wukong este specifică miturilor legendare.

Bibliografie:

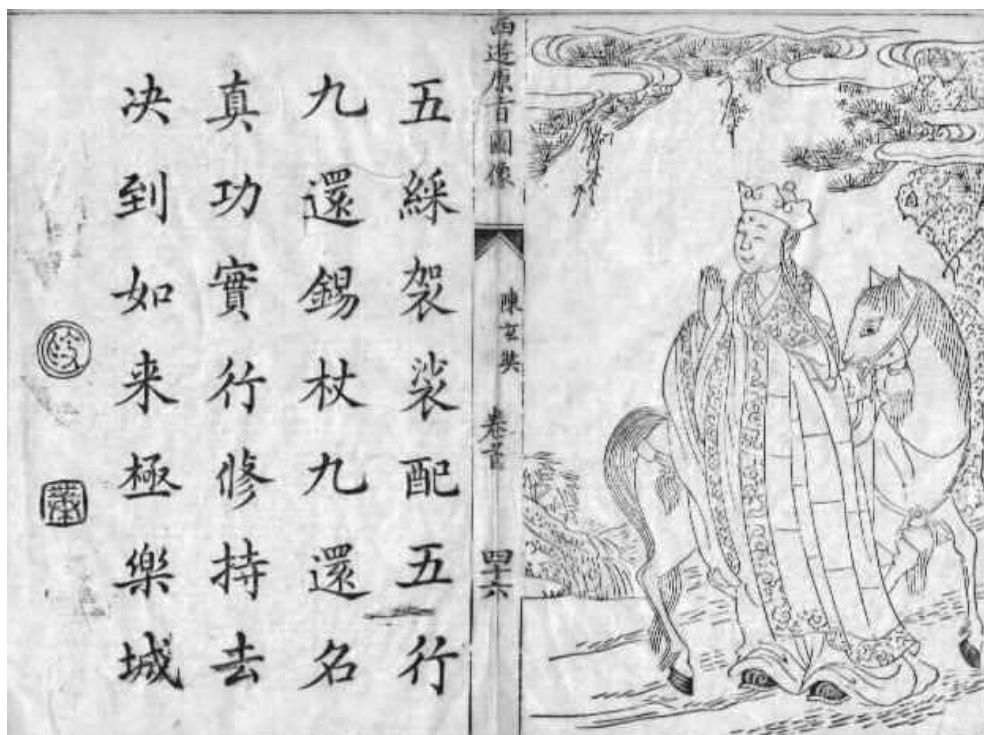
“Journey to the West” de Wu Cheng'en

“Xiyoubu, A Supplement to the Journey to the West” de Dong Yue

“Beyond the Question of the Monkey Imposter: Indian Influence on the Chinese Novel The Journey to the West”, “Sino-platonic papers nr 114” de Ramnath Subbaraman

“Indigenous or Foreign? A Look at the Origins of the Monkey Hero Sun Wukong”, “Sino-platonic papers nr 81” de Hera S. Walker

“Handbook of Chinese Mythology” de Lihui Yang, Deming An, Jessica Anderson Turner

Tang Sanzang

Influențele lui Tolkien asupra literaturii și societății moderne

Ghimiș Roateș Razvan
Clasa a XII-a MI2

Atunci când auziți cuvântul „elf”, la ce fel de creatură vă gândiți? Cele mai multe persoane se gândesc la o ființă umanoidă, cu urechi ascuțite, ce se află în strânsă legătură cu plantele și animalele din natură. Ei sunt văzuți ca fiind înalți și slabi, fără păr facial, de cele mai multe ori tineri, de parcă nu ar putea îmbătrâni, iar în comparație cu oamenii, aceștia sunt mai inteligenți și mai pricepuți.

Însă elfii nu au fost dintotdeauna așa, iar percepția noastră modernă asupra elfilor este datorată unei singure persoane, și anume lui J.R.R. Tolkien (autorul romanelor „Stăpânul Inelelor” și „Hobbitul”).

John Ronald Reuel Tolkien s-a născut în anul 1892, iar de când era tânăr a fost pasionat de legende și mitologia germanică („Nibelungsleid”), nordică („Saga Völsunga”), finlandeză („Kalevala”) și de cea anglo-saxonă („Beowulf”). După ce s-a specializat în filologia engleză la universitate, Tolkien a devenit profesor de limba și literatura engleză, însă era specializat și în filologie. De asemenea, el a lucrat la crearea Dicționarului Englez Oxford.

Un lucru este sigur despre el: iubea limbile străine, studiul etimologiei cuvintelor și îi plăcea să își creeze propriile limbi. De aceea, cu ajutorul vastelor sale cunoștințe, Tolkien a reușit să creeze o serie de limbi fictive pe care le-a folosit în cărțile sale, și anume, Quenya (limba elfilor de o statură înaltă), Sindarin (limba vorbită de elfi de zi cu zi), Adûnaic (limba

Númenoreniilor, un popor de oameni cu o viață îndelungată) etc. Dintre acestea, doar prima este finalizată cu o gramatică și fonologie proprie și peste 25.000 de cuvinte în vocabularul său. Astfel, Tolkien a creat ideea că personajele fantastice vorbesc limba lor proprie și că pot exista limbi fictive vorbite de o rasă specială (astăzi întâlnim acest lucru la călăreții Dothraki a lui George R.R. Martin din „Urzeala Tronurilor”, la poporul nativ Na’vi de pe luna Pandora din filmele „Avatar” a lui James Cameron și la limba rasei războinice din „Star Trek”, Klingon).

În plus, înaintea lui Tolkien, dragonii erau foarte rar folosiți în literatură, însă el i-a făcut populari din nou și pot fi regăsiți în aproape orice operă de fantezie (exemple: „Cântec de Gheață și Foc”, „Harry Potter”, „Eragon” etc). În operele lui Tolkien identificăm dragoni inteligenți, vicleni și lacomi. Aceștia nu sunt doar niște creaturi reptiliene cu aripi precum dragonii lui Daenerys Targaryen, ci sunt spirite corupte de către zeul răului, Morgoth, cel mai popular dintre dragoni fiind Smaug din „Hobbit”.

Elfii lui Tolkien

De asemenea, Tolkien nu doar a introdus anumite specii de creaturi/ personaje, creând și ideea unei limbi fictive pentru toate operele de fantezie modernă, ci a venit și cu anumite arhetipuri specifice: vrăjitorul cu barbă lungă și pălărie mare (Dumbledore este clar inspirat din Gandalf), frăția care se formează pentru a combate răul, prințesa războinică, elfii și dwarfii/ gnomii/ piticii se urăsc reciproc (este regăsit în seria de cărți „Witcher”, dar și în jocul „Warhammer”), orcii sunt ființe rele cărora le place să omoare (din nou, în „Witcher” și „Warhammer”), turnurile de vrăjitori, personajele care se întâlnesc într-un han și pleacă împreună într-o aventură, lordul întunericului care vrea să domine lumea (Voldemort, Darkseid, Darth Sidious și Darth Vader), mentorul înțelept al protagonistului principal (atât Gandalf, cât și Obi Wan Kenobi servesc același rol pentru protagonistul eroic, dar copilăros, care intră în lumea aventurii fără să vrea).

În ultimul rând, înainte de „Stăpânul Inelelor”, poveștile fantastice cu personaje precum cavaleri și dragoni, pitici și elfi erau, în special, povești de copii, însă Tolkien reușește să facă acest gen cunoscut pentru toate categoriile de vârstă, povestea fiind una cu teme și înțelesuri și pentru adulți (moartea și nemurirea, destinul și dorința proprie, redempțiunea), cât și pentru copii (aventura, lupta dintre bine și rău).

În concluzie, Tolkien reușește să popularizeze mai mult ca oricine genul de fantezie atât prin personajele și evenimentele prin care acestea trec, cât și prin lumea inteligent și foarte detaliat creată de către acesta de-a lungul întregii sale vieți. Astfel, cărțile sale sunt o sursă de inspirație pentru toți autorii moderni, în special pentru cei de fantezie, dar și o influență considerabilă pentru societatea de astăzi.

Smaug

Bibliografie:

“J. R. R. Tolkien: O biografie” de Humphrey
Carpenter

“Scrisorile lui J.R.R. Tolkien” de J.R.R. Tolkien

“Hobbitul” de J.R.R. Tolkien

“Stăpânul Inelelor” de J.R.R. Tolkien

“Silmarillionul” de J.R.R. Tolkien, editată de
Christopher Tolkien

“Edda în proză”

“Saga Cântec de Gheață și Foc” de George R.R.
Martin

“The Worlds of J.R.R. Tolkien” de John Garth

“On Fairy Stories” de J.R.R. Tolkien

“The Road to Middle-earth: How J. R. R. Tolkien
Created a New Mythology” de Tom Shippey

Bătălia de la Alesia

-Victoria definitivă a lui Caesar împotriva galilor-

Ghimiș Roateș Răzvan

Clasa a XII-a MI2

Gaius Julius Caesar, unul dintre cei mai buni generali pe care lumea i-a avut de oferit, a început în anul 58 î.Hr. Războiul Galic împotriva triburilor galice din teritoriul de astăzi al Franței. Doar după un singur an, acesta a fost triumfător și controla toată Galia. Caesar a continuat campania pentru următorii doi ani în teritoriile de astăzi ale Germaniei și Belgiei, iar mai apoi a organizat prima expediție prin Canalul Englez către Britania, urmând să fie văzut ca un erou după ce a cucerit o mare parte din aceasta.

În 53 î.Hr., victoria sa necontestată a fost pusă la încercare de triburile galice care începeau să se revolte prin continent. Caesar a fost nevoit să se întoarcă și să înceapă o campanie de pacificare brutală. În tot acest timp, Vercingetorix, liderul tribului Arveni, a unit galii din mai multe triburi sub conducerea sa pentru a se lupta împotriva romanilor.

Astfel, Vercingetorix și galii au ieșit triumfători din Bătălia de la Gergovia, reușind să îl facă pe Caesar să se retragă. Dorind să îi omoare cât mai mulți oameni, aceștia au urmărit legiunile romane învinse, până când, spre surprinderea lor, cele șase legiuni ale lui Caesar, fiecare având cinci mii de soldați, s-au unit cu armata lui Labienus din nord. Astfel, cele zece legiuni unite sub comanda lui Caesar au reușit să îi facă pe gali să se retragă până în orașul fortificat Alesia, ce se afla pe un deal. Romanii se pregăteau să asedieze acest oraș.

Din cauza asediului eșuat de la Gergovia, Caesar nu mai dorea să îi atace direct pe gali, așa că a decis să înconjoare orașul și să îi lase pe gali să moară de foame înăuntru, ceea ce nu ar fi durat foarte mult, fiindcă în interior se aflau locuitori și peste 80.000 de soldați. Vercingetorix, însă, era pregătit pentru asta, deoarece dorea să folosească o tactică numită mișcarea cleștelui sau dublu înveliș (această tactică a fost folosită în mod faimos de către Hannibal Barca, cel mai mare inamic al Romei, la Bătălia de la Cannae din 216 î.Hr.) cu ajutorul trupelor galice ce aveau să sosească din exterior. Totul ar fi mers perfect pentru Vercingetorix dacă romanii nu ar fi fost așa avansați în pregătirile pentru asediu.

În doar o lună, romanii au reușit să construiască un zid de apărare ce înconjura tot orașul. Zidul avea peste 16 kilometri lungime și peste patru metri înălțime. Au fost săpate tranșee pentru soldați, un șanț cu apă împotriva cavaleriei și s-au pus capcane în acestea. S-au construit 23 de turnuri pe zid la diferite intervale și peste tot erau palisade. În fața șanțurilor de apărare erau țărushi mari de lemn. Cei 70.000 de romani erau pregătiți în cazul în care galii înfometăți și disperăți vor ataca.

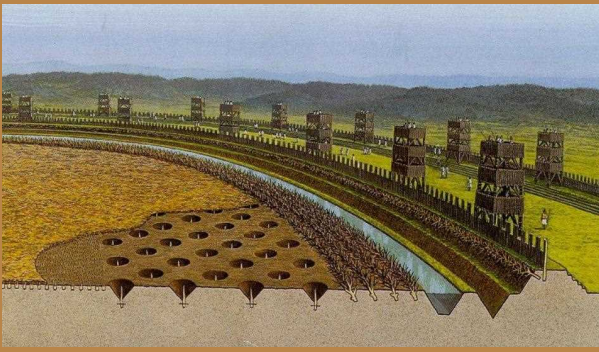
Vercingetorix a reușit să trimită mesageri în Galia pentru a cere ajutoare, însă Caesar a aflat despre acest lucru și a mai construit un al doilea zid exterior, care se îndrepta către restul Galiei, cu aceleași fortificații, de peste 21 kilometri lungime, pregătit să primească și atacuri din exterior.

Rămas fără hrană, Vercingetorix i-a dat afară pe civili din oraș, sperând ca romanii să îi lase să treacă. Caesar, fiind sigur că nu sunt doar civili printre ei, nu i-a lăsat să treacă, iar Vercingetorix nu i-a primit înapoi în oraș, lăsându-i să moară de foame.

Până la urmă, au venit ajutoarele din Galia. Într-o noapte de septembrie, ei au atacat. Romanii se luptau și cu forțele din exterior, dar și cu cele din interior. Marc Antoniu a jucat un rol important aici, reușind să mobilizeze trupe din diferite forturi mai îndepărtate pentru a veni să îi ajute camarazii. În dimineața următoare, galii s-au retras de frică. Vercassivellaunus, o rudă de a lui Vercingetorix, era liderul celor 60.000 de gali de afară. Aceștia au identificat un punct slab, care nu fusese fortificat, unde era un deal și au decis ca dimineața următoare să-i atace pe romanii de acolo.

Caesar l-a trimis pe Labienus cu șase cohorte de cavalerie, o cohortă fiind formată din 480 de oameni, zece cohorte alcătuind o legiune, să apere zona slabă. Pe Decimus Junius Brutus, prietenul cel mai bun, dar și asasinul „uitat” a lui Caesar, l-a trimis cu șase cohorte să apere zidul interior. Lupta continuă, iar după ce Caesar a reușit să alunge trupele lui Vercingetorix, acesta s-a grăbit să-l ajute pe Labienus care părea că urmează să fie înfrânt. Caesar a luat cu el încă patru cohorte și a trimis cavaleria să îi atace pe gali din exterior, ca să îi surprindă. Trupele lui Labienus s-au bucurat când și-au văzut liderul printre ei și au prins din nou curaj pentru a lupta. Gali au fost înfrânți.

După alte atacuri minore, gali au realizat că nu au cum să câștige împotriva romanilor și a fortificațiilor acestora. După un consiliu galic, Vercingetorix s-a predat romanilor. El a fost luat captiv. Prin această bătălie ce s-a terminat cu triumful romanilor nu doar în acest oraș, ci prin toată Galia, Caesar a reușit să își demonstreze geniul strategic militar. Caesar a avut de profitat după luptă, atât pe plan personal, fiind un câștig enorm, cât și pe plan militar și politic.

După victoria romană de la această bătălie, pentru următorii doi ani rezistența galică era inexistentă, iar trupele lui Caesar doar omorau sau capturau trupele galice și germanice rămase. Galia a fost cucerită în 50 î.Hr., dar a fost făcută provincie de abia în 27 î.Hr. Vercingetorix, acum prizonier, a rămas închis pentru șase ani, până în anul 46 î.Hr., când Caesar l-a triumfat pe acesta prin toată Roma, în spatele paradei sale militare, mai apoi ucigându-l printr-o metodă de strangulare ceremonială.

Bibliografie:

- Commentaries on the Gallic Wars, de Julius Caesar
- The Life of Julius Caesar, de Plutarch
- Iulius Caesar, de Rex Warner
- Cei doisprezece Cezari, de Seutoni
- Caesar, Life of a Colossus, de Adrian Goldsworthy
- Julius Caesar, de Philip Freeman

Mănăstiri catolice în Banatul medieval. De la spiritualitate la politică în secolele XI-XIII

*Giurgiu Stefania
Clasa a XI-a F*

Mănăstirile catolice din Banat au reprezentat o parte esențială a peisajului cultural și spiritual al regiunii, jucând un rol important în dezvoltarea populației locale. În acest context, puterea regală a avut o influență majoră în promovarea și consolidarea centrelor religioase. Atât împăratul, cât și papa au avut o importanță semnificativă în promovarea valorilor creștine și consolidarea puterii regale prin mănăstirile din Banat.

După stabilirea în Câmpia Panonică, triburile maghiare au început să se asimileze în regiune, formând ulterior baza poporului maghiar. În secolul al X-lea, Otto al III-lea, împărat roman de origine germană, a avut relații cu conducătorii maghiari în contextul expansiunii Sfântului Imperiu Roman. El l-a sprijinit pe Geza, liderul maghiar, în consolidarea puterii politice, ceea ce a întărit influența germană în regiune. Acest sprijin reciproc a contribuit la consolidarea relațiilor politice și diplomatice dintre Sfântul Imperiu Roman și Regatul Maghiar.

Ideea în baza căreia a acționat Otto al III-lea a fost aceea a unui Imperiu Roman cu o

autoritate universală a împăratului său. Considerându-se urmaș al lui Constantin, ca împărat creștin, Otto al III-lea a dorit să promoveze instituțiile catolice în rândul populațiilor păgâne din centrul și estul Europei (maghiari, polonezi) sau aflate sub influența bizantinilor (români). Propaganda imperială prezintă permanent această idee prin reprezentările cu Otto ca dominus mundi (stăpân al lumii), căruia i se supun toate provinciile Europei.

În timpul domniei regelui Ștefan I al Ungariei, expansiunea maghiară a fost caracterizată de extinderea teritorială a regatului în regiunile vecine, precum Transilvania și Banat. În „Gesta Hungarorum”, cronica scrisă de Anonymus, ducatul lui Gelu este menționat în Banat, iar conform relatărilor, Ștefan I cucerește teritoriul Banatului, inclusiv pe urmașul lui Gelu, Ahtum, integrând astfel aceste regiuni sub controlul Regatului Maghiar. Această extindere a jucat un rol crucial în stabilirea dominației maghiare în aceste zone.

Fig.1 – Împăratul Otto al III-lea și personificarea regiunilor pe care le dorea în Imperiu

Sfântul Gerard (fig.2), prin angajamentul său față de viața monastică și devotamentul față de credință, a reprezentat un model de spiritualitate și disciplină în secolul al XI-lea. Acesta a fondat o mănăstire închinată Fecioarei Maria, primind ajutor material și financiar pentru construirea sa. Mănăstirea închinată acestuia a devenit un centru de rugăciune și studiu al textelor sacre, atrăgând numeroși credincioși în căutarea cunoașterii și iluminării spirituale. Sfântul Gerard a reprezentat un rol esențial în consolidarea creștinismului în rândul maghiarilor, făcând posibil procesul de creștinizare a acestora prin construirea de biserici și mănăstiri, recrutarea de preoți străini și integrarea elementelor creștine în viața politică și culturală a Ungariei.

Fig.2–Statuie cu episcopul Gerard de Cenad

Fondată în secolul al XII-lea, mănăstirea de la Igrîș (fig. 3) a fost rezultatul eforturilor de consolidare a autorității papale asupra Regatului Maghiar. Creșterea influenței papilor în regiune a generat un interes sporit pentru stabilirea instituțiilor religioase în teritoriile maghiare. Mănăstirea de la Igrîș a fost fondată în acest context pentru a promova și consolida valorile creștine în regiune, contribuind la extinderea influenței papale și a Bisericii Catolice în această zonă a Europei Centrale și de Est.

Ordinul cistercian este una dintre ramurile importante ale monahismului creștin. Membrii acestui ordin monastic se concentrează pe viața de rugăciune, muncă manuală și studiu, punând un accent deosebit pe ascultare, simplificare și renunțarea la bunurile materiale.

Într-o societate dominată de paganism în rândul elitelor maghiare și contestarea puterii regale, mănăstirile au reprezentat o sursă de sprijin spiritual și cultural pentru populație, iar pentru regalitatea maghiară o sursă de consolidare a autorității. Împăratul și papa, ca reprezentanți importanți ai autorității religioase și politice supreme, ambii dorind să unifice din punct de vedere politic întreaga lume catolică, au susținut financiar și politic mănăstirile, asigurând astfel dezvoltarea acestor centre spirituale.

În plan politic, autoritatea papei asupra Regatului Maghiar în Evul Mediu a fost reflectată prin intermediul influenței exercitate asupra deciziilor politice ale regilor și nobililor maghiari. Papa a avut o influență semnificativă în numirea și demiterea liderilor bisericii locale, ceea ce a afectat structura de putere din regat. Prin intermediul diplomației și a binecuvântării papale, suveranul pontif a susținut alianțe politice și militare în regatul maghiar, promovând interesele Bisericii Catolice în regiune și consolidând legăturile politice strânse între papalitate și autoritățile maghiare. Cistercienii au reprezentat un pilon al acestor idei de unificare politică a lumii catolice, de care papii s-au folosit în acțiunile lor în secolele XII-XIII.

Fig. 3 – Mănăstirea cisterciană de la Igriş

Toate aceste acțiuni au fost realizate de papi pentru a crea o adevărată unificare politică și religioasă a lumii catolice. În cadrul acesteia, papa dorea să fie liderul suprem, ale cărui decizii să fie impuse prin intermediul clerului catolic tuturor împăraților, regilor sau altor conducători și lideri. Scopul era asigurarea mântuirii tuturor creștinilor sub conducerea sa, așa cum a exprimat mai târziu papa Bonifaciu al VIII-lea (fig. 4).

Astfel, mănăstirile catolice din Banat au reprezentat nu doar centre religioase, ci și piloni ai dezvoltării culturale și spirituale a regiunii. Prin sprijinul puterii regale, aceste mănăstiri au reușit să promoveze și să consolideze autoritatea regilor maghiari din dinastia Arpadiană, dar nu independentă, ci ca promotori ai celor două forțe ce doresc să ofere unitate creștinătății catolice medievale: împăratul (Mănăstirea Sfântului Gerard din Cenad), iar mai apoi papii (Mănăstirea Igriş).

Banatul Medieval a reprezentat un teritoriu crucial pentru răspândirea celor două autorități supreme, Papalitatea și Împăratul Sfântului Imperiu Roman. Mănăstirile din Igriş și Cenad au avut un rol esențial în acest proces. În Banat, influența papală s-a manifestat prin promovarea și consolidarea creștinismului în regiune, prin intermediul mănăstirilor care au devenit centre de cult și cultură. În același timp, prezența împăratului în această regiune a servit drept manifestare a puterii politice și a autorității imperiale în Banat, reprezentând o sursă de stabilitate și ordine în contextul spațiului medieval. Astfel, Banatul Medieval a fost martorul complexității și interacțiunii dintre cele două autorități, jucând un rol esențial în evoluția politică și religioasă a regiunii în perioada medievală.

Fig.4 – Piatra funerară a papei Bonifaciu al VIII-lea

BIBLIOGRAFIE:

- Andrea-Bianka Znorovszky, *Dying for Christ on the Move: Representing the Martyrdom of Saints Lawrence , Gerard of Cenad and Eugenia of Rome*, Ed. Trivent , 2016
- Claudiu Mesaroș, Claudiu Călin, *Saint Gerard of Cenad. Tradition and Innovation* Edi. Trivent , 2015
- Șerban Turcus & Veronica Turcus, *Ordinul Cistercian în Transilvania Medievală*, Editura Romania Press, 2003
- Pal Engel, *Regatul Sfântului Ștefan Istoria Ungariei Medievale 895-1526*, Ed. Mega, Cluj-Napoca, 2011
- Ludovico Gatto, *Secretele Evului Mediu*, Ed. ALL, București, 2007
- Dumitru Țeicu , *Geografia ecleziastică a Banatului Medieval* , Timișoara 2007
- Larousse, *Din Antichitate până în Evul Mediu: 1800 î.Hr.-1492*, Enciclopedia RAO, București, 2006

Activități extrașcolare

LIBERTATE!

Timișoara – Capitala Culturală Europeană care a luptat pentru libertate

Bâgu Iasmina-Mihaela

Clasa a X-a MI1

Profesor coordonator: Plopeanu Georgeta

În 2023, la aproape 34 de ani de la Revoluția care a schimbat radical soarta țării, Timișoara a avut prilejul de a purta prestigiosul titlu de Capitală Europeană a Culturii. Valorile orașului, diversitatea și multiculturalitatea acestuia au fost promovate pe tot parcursul anului, fiind sărbătorite în cadrul tuturor evenimentelor menite să dezvolte cultura locală. Aflându-ne la finalul acestei perioade, în care s-au desfășurat liber atâtea activități de impact, trebuie să analizăm și să apreciem ceea ce a permis ca toate acestea să se întâmple. Trebuie așadar să înțelegem trecutul, pentru a putea aprecia prezentul și pentru a construi un viitor mai bun și mai luminos.

Mai mult decât atât, e necesar să nu uităm

cele întâmplate, să îi apreciem și să le fim recunoscători celor care au avut curajul să pună bazele societății în care trăim azi: o societate liberă, în care drepturile și libertățile sunt garantate. E aproape imposibil de imaginat, din perspectiva fericită în care ne găsim acum, faptul că până în urmă cu 34 de ani nu existau, pe teritoriul țării noastre, libertatea de exprimare, libertatea presei, a radioului și a televiziunii, libertatea confesională, pluralismul politic, economia de piață și o multitudine de alte aspecte pe care acum le luăm ca atare, fără să ne simțim recunoscători, considerând că suntem îndreptățiți să ne bucurăm de ele. Poate chiar unii dintre noi nici nu știu cum am ajuns să le dobândim.

„Azi în Timișoara, mâine-n toată țara!”

Așa că, privind în retrospectivă, la finalul unui an plin de momente importante pentru Timișoara, trebuie să trecem de orizonturile familiare nouă și să ne concentrăm atenția pe cel mai important factor care a determinat destinul Timișoarei, și anume dorința de libertate, în numele căreia tinerii au luptat în clipele cruciale din decembrie 1989.

Cum este definită libertatea la 34 de ani de la Revoluția în urma căreia a fost obținută? Aceasta este un concept complex, care stă la baza tuturor evenimentelor care promovează, în prezent, nu numai cultura sub toate aspectele ei, cât și schimbările de pe toate planurile. Ea reprezintă poate cea mai mare realizare a orașului care a devenit leagănul acestor schimbări. Timișoara este locul în care s-au materializat demnitatea și democrația, extinzându-se, precum lozinca tinerilor care s-au ridicat la luptă în decembrie 1989: „Azi în Timișoara, mâine-n toată țara!”.

Dar de la ce a pornit această Revoluție? Ce a determinat nevoia de schimbare? Răspunsul e conturat clar în urma faptelor consumate în decembrie 1989, fiind strigat și prin lozincile revoluționarilor ce condamnau îngrădirea și

încălcarea drepturilor fundamentale ale omului și prin lupta din acele zile pentru aceste drepturi și libertăți. Activitatea regimului și, de cealaltă parte, protestul timișorenilor au creat o situație tensionată la Timișoara, care s-a extins în restul țării, situație pe care trebuie să o plasăm cum se cuvine pe scena istoriei României.

Din perspectivă istorică, Banatul a fost aproape dintotdeauna un spațiu multicultural, multietnic și multiconfesional, un spațiu al libertății de exprimare, al toleranței și înțelegerii între oamenii de etnii și confesiuni diferite. Consider că acesta e principalul motiv pentru care s-a confruntat cu mijloacele de represiune ale regimului comunist, imediat după instaurarea lui pe teritoriul țării. Fiind regiunea cea mai vestică a statului român și fiind astfel facilitate posibilități de contact cu lumea exterioară, regimul a încercat să se impună în acest spațiu prin forță și teroare. Din aceste motive, minoritățile au fost privite cu neîncredere și au fost organizate deportările în Bărăgan (1951) – prin care membrii acestora (maghiari, germani, sârbi, macedoneni, basarabeni) au fost relocați, alături de alți cetățeni (chiaburi, susținători ai liderului Iugoslaviei și dușmani ai regimului) sub pretextul eliminării „elementelor cu un factor ridicat de risc”.

Au fost organizate și acțiuni de protest, chiar dacă mijloacele de represiune folosite de regimul comunist erau dintre cele mai crude. În 1956 au avut loc mișcări studențești, în semn de solidaritate cu revoluția anticomunistă maghiară. Acestea s-au soldat cu arestarea a peste 800 de studenți din Timișoara, care se dovediseră anticomuniști, prin scandările și

Punctul care a stârnit însă revolta în Timișoara a fost constituit de cazul pastorului reformat László Tőkés, a cărui situație a ajuns să reprezinte un exemplu clar de încălcare a drepturilor omului, ale minorităților și a libertății religioase. Criticând planul de restructurare a satelor din România, prin care minoritățile și-ar fi pierdut identitatea, Tőkés a primit sentința de a evacua locuința până la data de 15 decembrie

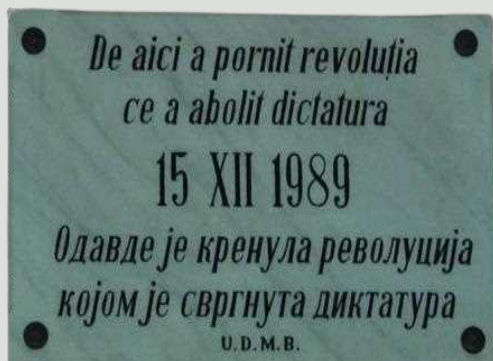

„S-a produs trecerea de la acțiunea de solidarizare cu László Tőkés la o revoltă împotriva regimului dictatorial.”

---

manifestările organizate. De asemenea, pe plan cultural și științific, în timpul regimului comunist, au activat cercuri intelectuale și artistice, precum grupul artistic „Sigma”, „Aktionsgruppe Banat” al scriitorilor de expresie germană, cenaclurile multilingvistice ale Uniunii Scriitorilor, reuniunile interconfesionale, formația Phoenix și multe alte organizații care cultivau spiritul civic, democratic și antitotalitar al timișorenilor.

1989. Câțiva dintre enoriașii săi, cărora pastorul le-a comunicat această realitate, s-au strâns, în semn de solidaritate, în fața casei sale în cursul zilelor de 13-15 decembrie.

În data de 16 decembrie, numărul cetățenilor care se opreau în fața parohiei din Maria a crescut, aceștia interesându-se de soarta pastorului și manifestând neîncredere față de declarația primarului Petre Moț cu privire la anularea procesului de evacuare a acestuia. Spre seară (în jurul orei 19) s-a produs trecerea de la acțiunea de solidarizare cu László Tőkés la o revoltă împotriva regimului dictatorial, prin oprirea a două tramvaie în piața Maria și prin scandarea lozincilor anticeaușiste („Jos Ceaușescu!”), anticomuniste („Libertate!”) și cu caracter social („Vrem căldură! Vrem mâncare!”). După încercarea nereușită de a determina studenții să se alătore protestului, o coloană de câteva sute de cetățeni s-a deplasat spre Comitetul

Județean de Partid, unde autoritățile au efectuat arestări în masă. Coloana de protestatari care a încercat să mobilizeze toți locuitorii la luptă a fost dispersată de forțele de ordine, iar cei arestați au fost anchetați și chiar maltratați.

Următoarea zi, 17 decembrie, a reprezentat „cea mai cumplită zi din istoria orașului”. Încă de dimineață, Timișoara avea aspectul unui oraș „asediat și devastat”. Pentru a descuraja acțiunile protestatari, Ceaușescu a ordonat o defilare a forțelor militare prin oraș, fapt ce a oferit timișorenilor pretextul de a se aduna din nou, cu scopul de a opri represiunea.

*Timișoara,
20 decembrie 1989*

„Libertatea dobândită atunci constituie criteriul fondator pentru societatea de astăzi.”

Astfel a fost instituită starea de necesitate a armatei și a fost emis ordinul de declanșare a focului asupra manifestațiilor. Legile militare au fost însă încălcate, căci s-a tras în minori, femei și bătrâni, iar numeroși demonstranți, dar și mulți oameni pașnici care nu participau la manifestațiile de protest, și-au găsit sfârșitul, fiind asasinați chiar pe stradă, în case, blocuri și instituții. Știri despre ceea ce se petrecea în acele clipe în Timișoara au ajuns și în afara granițelor, însă reporterii europeni nu au putut verifica veridicitatea informațiilor, accesul în țară nefiind permis.

În 18 decembrie, forțele de ordine au început ancheta în Spitalul Județean, pentru a depista manifestații răniți în timpul protestelor, în timp ce în oraș s-a deschis din nou focul împotriva manifestațiilor pașnici, un grup de tineri, adu-

nat în zona centrală, care a fluturat un steag tricolor de pe treptele Catedralei. Totodată, cum numărul morților și răniților era tot mai mare, pentru a ascunde urmările uzului de armă, a fost organizată o acțiune de acoperire a acestor fapte, comandată de soția președintelui țării, Elena Ceaușescu, ce a fost numită „Operațiunea Trandafirul”. Astfel, 43 de cadavre au fost sus-trase de la morga Spitalului Județean și transportate la crematoriul „Cenușa” din București, iar în oraș a fost răspândit zvonul că victimele ar fi trecut fraudulos granița.

În 19 decembrie, muncitorii de la întreprinderea „Electrobanat” au intrat în grevă, ca formă de protest față de cele petrecute. Aceștia reproșau forțelor de ordine că le-au „ucis copiii”, în ciuda faptului că autoritățile promiseseră că nu se va mai trage în populație.

În semn de solidaritate, toate celelalte întreprinderi din oraș s-au alăturat manifestațiilor, declanșând miercuri, în 20 decembrie, greva generală. Grupurile de muncitori, care fluturau steaguri fără stemă, au rostit în cor „Tatăl nostru” în fața Catedralei, invocând divinitatea în lupta împotriva unui regim, care a impus, timp de 45 de ani, ateismul. Revoluționarii au pătruns apoi în clădirea Operei și de la balconul acesteia, Lorin Fortuna a anunțat constituirea Frontului Democratic Român, un organism politic care să poarte tratative cu P.C.R. Comitetul revoluționar a redactat în noaptea de 20-21 decembrie Proclamația menită să democratizeze România, formulând o serie de revendicări politice, precum demisia lui Ceaușescu și integrarea României în rândul statelor care garantează și respectă drepturile fundamentale ale omului. Astfel, autoritățile centrale și locale au pierdut controlul asupra Timișoarei, care a devenit primul oraș „liber de comunism”. Ce a urmat știm cu toții. Revoluția anticomunistă s-a extins în toată țara, regimul comunist a fost înlăturat, iar România își începea drumul spre libertate și democrație.

În acest an, orașul nostru a ajuns să fie cunoscut

în toată Europa și din punct de vedere cultural. Libertatea dobândită atunci constituie criteriul fondator pentru societatea de astăzi, punctul de pornire pentru înflorirea culturală a orașului și a întregii țări. Chiar dacă luna decembrie a anului 1989 reprezintă o perioadă de tristă amintire, este esențial să ne-o reamintim mereu, așa cum trebuie să ne reamintim și să prețuim sacrificiile și strădaniile celor care au pus libertatea mai presus decât propria lor viață, pentru ca lumea de azi să fie așa cum și-au dorit-o ei, așa cum ne-o dorim și noi: liberă și fericită. Și nu e niciodată nici prea mult și nici prea des să le oferim recunoștința noastră.

Bibliografie:

Timișoara. Remember 1989, Prof. Dr. Adrian Kali – Editura de Vest, Timișoara 2018
1989 pe înțelesul celor tineri, Prof. Dr. Adrian Kali – Editura de Vest, Timișoara 2020
Memorialul Revoluției 16-22 Decembrie 1989, Centrul Național de Documentare, Cercetare și Informare Publică despre Revoluția din Decembrie 1989 – Nr. 2/2007, Nr. 1(3)/2008, Nr. 1(4) & 2(5)/2009

Timișoara: Cultura este capitală!

2023

Timișoara 2023
European Capital of Culture

Jurcan Raul Mihai
Clasa 11mi2

Cu toții știm că Timișoara a purtat pe parcursul anului 2023 deosebitul titlu de Capitală Europeană a Culturii alături de Elefsina (Grecia) și Veszprém (Ungaria). Timișoara este al doilea oraș din România care a purtat acest titlu, precedat de Sibiu (2007) și se află în primele 70 de orașe din lume care a avut această distincție.

Capitala Europeană a Culturii reprezintă un titlu onorific conferit de către Parlamentul European unuia sau mai multor orașe din țări membre ale Uniunii Europene în fiecare an. Acest titlu a fost acordat pentru prima dată în 1985. Conceptul de „Capitală Culturală” ajută la conturarea integralității europene și la încheierea relațiilor interstatale. Printr-o „Capitală Culturală” se promovează valori comune pe care le au cetățenii tuturor statelor din Uniunea Europeană, dar se și dezvoltă altele noi, menite să satisfacă plăcerile și nevoile tuturor europenilor.

„Timișoara este reprezentată de multiculturalitate, diversitate, creativitate.”

Cu acest prilej, Timișoara a dovedit încă o dată că este un promotor al „multiculturalității, al diversității și al creativității”, caracteristici pe care le-a amintit și Simona Miculescu, ambasador al României în cadrul UNESCO, cu ocazia decernării premiilor la festivitatea de încheiere a acestui proiect. Timișoara a avut nu numai un titlu diplomatic, ci a dat dovadă de o întreagă serie de calități în cadrul unor evenimente fără precedent în oraș și chiar în țară. Proiectul a fost gândit și coordonat de Primăria Timișoara, cu ajutorul unei echipe de peste 600 de voluntari care și-au ocupat posturile în cadrul a zeci de evenimente ce au avut loc în anul 2023.

În 13 ianuarie 2024 a avut loc festivitatea de încheiere a proiectului „Timișoara – Capitală Europeană a Culturii” și de decernare a Premiului „Timișoara pentru Valori Europene” către președinta Republicii Moldova, Maia Sandu, la sala de cinema „Cinema Timiș”, locație reabilitată chiar anul trecut cu ocazia oferirii Timișoarei a titlului onorific. Au fost invitați europarlamentari, parlamentari, ambasadori, membri ai clerului, mitropolitul Banatului, membri ai Consiliului Local și Județean și cetățeni timișoreni care au onorat cu prezența evenimentul unic pentru Timișoara. Juriul care a stabilit decernarea premiului a fost alcătuit din reprezentanți ai diferitelor tipuri de domenii care țin de cultură și nu numai: scriitorul Mircea Cărtărescu, ambasadoarea României în cadrul UNESCO Simona Miculescu, dirijorul Cristian Măcelaru, regizoarea de film Anca Miruna Lăzărescu, judecătoarea la Curtea Penală Internațională Iulia Motoc, critica literară Adriana Babeți și primarul Timișoarei Dominic Fritz.

Evenimentul a fost deschis de ambasadoarea Simona Miculescu, care a ținut un discurs profund legat de valorile pe care le promovează cultura, pe care le-a promovat cu această ocazie Timișoara și care reprezintă punctul de plecare către o lume mai bună, încărcată de diversitate, incluziune și integralitate: „Timișoara este reprezentată de multiculturalitate, diversitate, creativitate; atribute pe care ar trebui să le avem tot timpul în vedere. Și din acest punct de vedere, Premiul «Timișoara pentru Valori Europene» reprezintă o expresie puternică a opțiunii și a acțiunii noastre solidare în favoarea consolidării proiectului european, în favoarea apărării democrației și a valorilor sale.”. Se declară recunoscătoare autorităților timișorene pentru efortul depus și pentru sprijinul acordat progresului societății noastre.

În continuare, primarul Timișoarei, Dominic Fritz, preia discursul diplomatic, făcând referire la diverse aspecte care țin de incluziunea României în comunitatea europeană: „Atunci am arătat lumii întregi că ambiția noastră de a fi Capitala Europeană a Culturii nu se manifestă pur și simplu printr-o serie de evenimente, ci mai profund, într-o reancorare a unor valori comune în comunitatea locală și o redeschidere spirituală către casa noastră comună, Europa. [...] Europa nu este doar o locație geografică sau o entitate politico-administrativă pentru noi, ci o parte integrantă a identității, istoriei și viitorului nostru, un viitor pe care îl modelăm împreună.”. Nu s-a făcut deloc abstracție de realitățile crunte ale vremii actuale privind crizele economice și conflictele militare armate care au loc la granița ambelor state, România și Republica Moldova, domnul Fritz prezentându-le ca pe un stimul al promovării solidarității între statele membre Uniunii Europene:

„Competiția dintre democrațiile liberale și regimurile autoritare se intensifică, iar provocările reprezentate de crizele economice și agresiunile militare necesită lideri care să se ridice deasupra disputelor politice, care să poată naviga prin complexitatea guvernării cu finețe și clarviziune.”. Maia Sandu a fost nominalizată pentru acest premiu datorită determinării sale, valorilor europene pe care le promovează cu mândrie în cadrul statului pe care îl reprezintă și datorită drumului tumultuos prin care are de trecut pentru a asigura Moldovei un viitor democratic lipsit de nedreptățile care sunt promovate de populismul și propaganda rusească care au un ecou destul de mare în cadrul țării-soră: „Președinta Maia Sandu a crezut în aspirațiile europene ale Moldovei atunci când mulți le considerau utopice. Cu o muncă incredibilă, determinare, curaj și un bun simț rar întâlnit în politică, luptă cu perseverență pentru a contura o cale europeană pentru Moldova. [...] Modestia Maiei Sandu bate la ochi într-o lume politică dominată de aroganță. Emană o simplitate elegantă cu care redefinește preconcepțiile noastre despre cum trebuie să arate puterea. Capacitatea sa de a transforma vulnerabilitate în forță este o sursă de încurajare într-o regiune extrem de vulnerabilă. [...] Maia Sandu a condus și conduce țara prin aceste amenințări concrete (n.r. aduse din partea Rusiei), cu un calm și un curaj excepțional.

Curajul ei nu este unul zgomotos, nu vine îmbrăcat în hainele unui alt șef politic, cel al Doamnei de Fier. Curajul Maiei Sandu se exprimă prin empatie cu fricile și încercările moldovenilor, prin încrederea pe care o are în propriile energii ale poporului moldovean, dar și prin inteligența și calitatea cu care ia decizii, cu care schimbă regulile jocului, cum a fost atunci când și-a fondat propriul partid sau când a anunțat că va decupla economia moldovenească de dependența de gazul rusesc.”.

Edilul Timișoarei ține să felicite implicarea șefului de stat al Republicii Moldova în cadrul modernizării, progresului și reformelor pe care le-a condus în propria patrie. Este remarcabil câte schimbări poate face un singur om și este demn de admirat modelul european pe care îl promovează. Dominic Fritz s-a declarat de acord cu ideea de aderare a Republicii Moldova în cadrul Uniunii Europene, laudând perseverența de care Maia Sandu dă dovadă:

„O democrație mai echitabilă este o democrație mai puternică.”

„Sub conducerea doamnei președinte, în Republica Moldova a început un amplu proces de reformă, profund necesar pentru o țară care a fost ținută captivă unor interese ilicite pentru decenii, a promovat oameni integri la conducerea instituțiilor responsabile cu combaterea corupției, a schimbat legislația ca oligarhii care au fugit din țară să poată fi judecați în absență și averile ilicite să fie confiscate și a început un proces dureros de verificare a averilor din sistemul de justiție. Cu ajutorul unor experți externi, Moldova face pași determinanți în procesul de reformă care să îi permită aderarea cu succes în Uniunea Europeană. [...] La fel cum Moldova are nevoie de Uniunea Europeană, Uniunea Europeană are nevoie de Moldova. Europa nu este completă fără cultura bogată a Moldovei, fără reziliența istorică a Moldovei, fără experiența sa de moderator între Est și Vest.”.

Este important de menționat că Maia Sandu este prima femeie care ocupă funcția de președinte al Republicii Moldova și că a purtat o luptă cruntă – și încă o poartă – de la începutul carierei diplomatice împotriva caracterului misogin promovat de unele dintre marile puteri, primarul Timișoarei arătând respectul pe care i-l poartă din acest motiv: „promovarea femeilor în politică nu trebuie văzută ca un rezultat al dezvoltării, ca acel ceva cu care ne ocupăm după ce am rezolvat toate cele-

După terminarea discursului consistent al edilului Dominic Fritz despre Europa și valorile pe care aceasta le promovează și despre motivul pentru care președinta Republicii Moldova a fost nominalizată drept laureată a Premiului „Timișoara pentru Valori Europene”, Maia Sandu a preluat microfonul și s-a declarat recunoscătoare pentru onoarea pe care o poartă în suflet. A ținut să continue subiectul ce privea conflictele militare care ne-ar putea afecta integritatea națională și europeană a tu-

---

„Doar o societate unită poate construi o țară sigură și prosperă.”

---

alte probleme, ci de fapt ca motorul ei. O democrație mai echitabilă este o democrație mai puternică. Maia Sandu a înțeles asta și o pune în practică fără mult tam-tam. Trebuie spus că ea a plătit și plătește un preț scump, personal, pentru asumarea sa. Atacurile misogine împotriva ei, de o agresivitate greu de suportat, sunt alimentate nu doar de ura tradițională împotriva femeilor puternice, ci și de întreaga mașină de propagandă rusească.”

turor, punând accentul pe gravitatea situației la nivel planetar: „Un război la hotarul nostru părea incredibil acum câțiva ani, dar iată că dreptul internațional a fost încălcat, granițele nu au contat, iar valorile europene, valorile umane au fost călcate în picioare. Populismul și minciuna devin tot mai atractive pentru unii cetățeni dezamăgiți și pun în pericol valori importante.”.

REZILIENȚĂ

Exelența Sa a făcut afirmații importante cu privire la sistemul politic din ziua de astăzi și cu privire la importanța tratării cu seriozitate a alegerilor din 2024: „Alegem conducători care mint doar pentru că spun ce vrem să auzim, conducători care ne promit soluții ușoare pentru probleme complicate – nu poți construi nimic, cu atât mai mult un stat, prin minciună –, conducători care îi tratează pe cei din jur fără respect – fără respect vor fi tratați toți cetățenii –, conducători care neagă știința – țările s-au dezvoltat anume datorită științei și nu a ignoranței –, conducători care nu

au curajul să ia decizii complicate – cu pași fricoși, o țară nu devine puternică –, conducători care dezbină și incită la ură. Doar o societate unită poate construi o țară sigură și prosperă. [...] De aceste alegeri (n.r. din 2024) depinde soarta lumii pentru următoarele decenii și cred că nu sunt cuvinte mari, ci este cazul să ne întrebăm și politicienii și cetățenii în ce lume vrem să trăim. Teoria «politica nu ne afectează» este greșită, pentru că de oamenii pe care îi alegem depinde cum trăim noi și cum vor trăi copiii noștri.”.

Maia Sandu se declară adeptă a ideii de aderare a Republicii Moldova în cadrul Uniunii Europene: „Faptul că noi, ca societate, am rezistat, rezistăm, constituie dovada rezilienței oamenilor din Republica Moldova, dar și a atașamentului față de obiectivul nostru strategic de a deveni stat membru cu drepturi depline al Uniunii Europene, chestiune pe care zeci de mii de oameni au confirmat-o prin prezența lor în Piața Marii Adunări Naționale din Chișinău, același loc în care, în 1989, mulțimea adună cerea consacrarea limbii române ca limbă de stat.”. Spune că la baza Revoluției Române din 1989 au stat valori care țin de libertate, dreptate, democrație, valori promovate și în cadrul Europei: „Sunt aceleași valori pentru care, în 1989, au murit mai întâi la Timișoara, apoi la București și în alte orașe ale României, oameni care nu au mai suportat gândul de a trăi sub jugul apăsător al totalita-

rismului. Ne înclinăm în fața acestor luptători pentru libertate, cărora le datorăm ceea ce astăzi pare de la sine înțeles: o Europă în care Cortina de Fier din trecut a fost înlocuită cu o comunitate a solidarității, a unității în diversitate. [...] Ne uităm cu admirație la modul în care România a valorificat apartenența la Uniunea Europeană și privim cu încredere spre viitor, când vom putea, la rândul nostru, să transpunem calitatea de stat membru în beneficii concrete, reale și tangibile pentru toți cetățenii noștri, indiferent de etnie, de limba vorbită sau de convingerile politice. Și, desigur, visăm la un viitor când, aflându-ne împreună în Uniunea Europeană, podurile de peste Prut vor fi doar un reper geografic, fără a mai fi împrejmuite, de-o parte și de alta de puncte de trecere a frontierei.”.

În încheiere, pe ecranul Cinematografului Timiș s-au difuzat câteva înregistrări ale unor oameni care contribuie zilnic la promovarea valorilor Uniunii Europene, oameni care au felicitat Timișoara pentru parcursul extraordinar de-a lungul anului trecut. Este vorba despre Ministrul Afacerilor Externe al Suediei Tobias Billström, Președintele Portugaliei Marcelo Rebelo de Sousa, Vicepreședinta Comisiei Europene Věra Jourová și Președinta Parlamentului European Roberta Metsola. Cu toții au mulțumit Timișoarei și României pentru tot ce au făcut pentru Europa, la final spunând fiecare câte o frază în limba română.

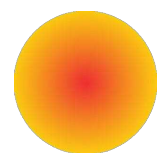

„Timișoara e cultură! Și cultura e Timișoara!”

Cred că putem admite cu toții că Timișoara nu este doar un oraș care a purtat timp de un an un titlu pe care l-a onorat cu succes, ci reprezintă un pas mare al României către obiectivul dorit: integrare completă în cadrul Europei și Schengen. Timișoara este caracterizată de multe lucruri, dar cred că un lucru care ar descrie orașul într-un singur cuvânt ar fi „viață”. Este un oraș reprezentat de cultură și de oameni care se ghidează după valori bine definite, este un oraș colorat, caracterizat de multiculturalitate, un oraș care găzduiește o diversitate mare de etnii și religii, promovând integralitatea și incluziunea socială. Timișoara este un exemplu, după cum a zis și președinta Republicii Moldova Maia Sandu: „Ce vedem aici, la Timișoara, ce vedem în orașele europene vrem și pentru Republica Moldova. «Azi, în Timișoara, mâine-n toată țara!» se scanda acum 34 de ani pe aceste străzi. Nivelul de trai pe care îl văd în orașul dumneavoastră, libertatea de gândire și de exprimare, valorile europene să ajungă de neînvins aici și în Republica Moldova.”.

Timișoara, deci, nu mai e de mult un spațiu geografic; Timișoara e o comunitate deschisă spre prosperitate și valoare. Timișoara e cultură! Și cultura e Timișoara!

CyberMoon

Cred că fiecare logan a auzit vreodată despre echipa de robotică CyberMoon și și-a pus întrebarea „Oare ce face o echipă de robotică?” Ei bine răspunsul nu este „roboți”, deși nu este nici greșit. Prin construirea și proiectarea unui robot, îmbinăm idei, percepții, întâmpinăm zilnic câte o problemă, la care îi găsim rezolvare, dar cel mai important, aspirăm spre cunoaștere, progres, dorindu-ne mereu să-i inspirăm și pe alții să ne urmeze pașii. Toate acestea sunt mereu întâmpinate de o atmosferă plină de camaraderie și râsete.

Participând la competiția First Tech Challenge, am învățat că ceea ce facem „Nu este doar un robot”, este reflecția muncii noastre, a pasiunii depuse și cel mai important,

a emoțiilor pe care le-am avut pe parcurs: de la frustrări când întâmpinăm dificultăți, până la momentul de fericire când ne-a fost înmănat premiul ‘Motivate Award’.

„Aspirăm spre cunoaștere, progres.”

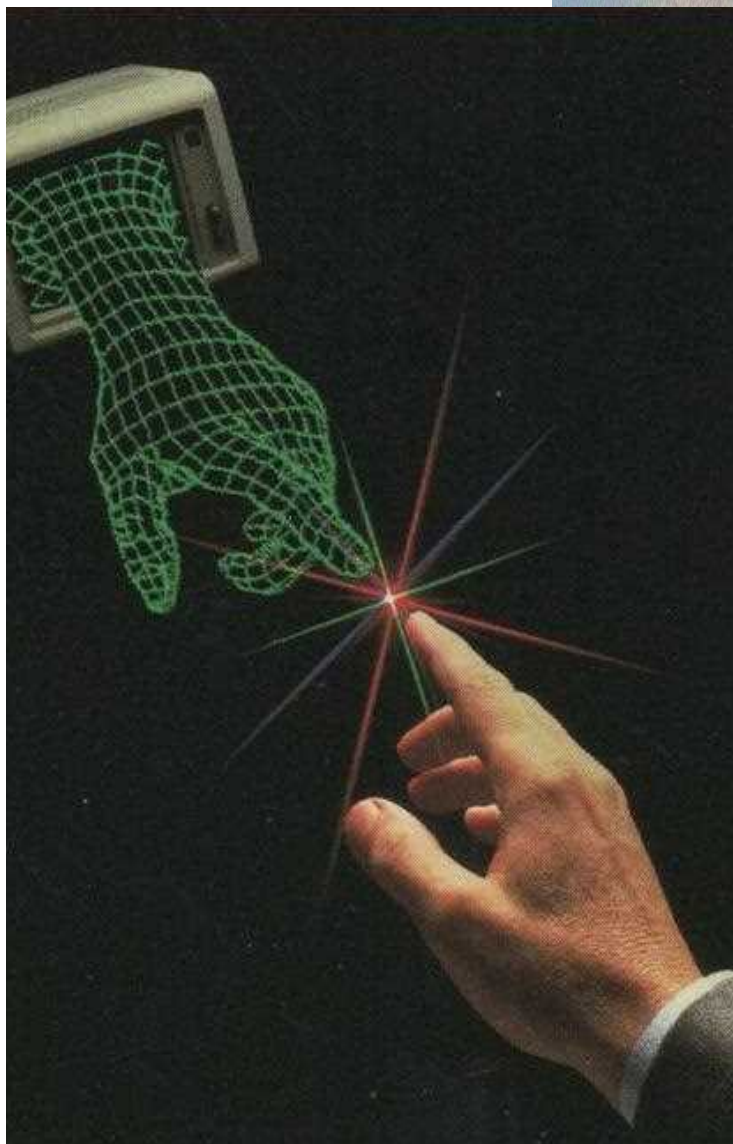
Acest premiu prestigios este oferit unei echipe unite, care manifestă o profundă implicare și un entuziasm contagios pentru activitatea lor, acționând ca o sursă de inspirație pentru comunitate în descoperirea fascinației pentru domeniile ingineriei, matematicii și științei, prin intermediul unui demers practic și tangibil.

Sezonul acesta ne-a întâmpinat cu provocări neașteptate, precum aruncarea unui avion de hârtie sau agățarea robotului de o bară, însă putem spune cu mândrie că am depășit aceste provocări, învățând din greșeli. Astfel, s-a iscat proiectul 'Flying to the Moon', un eveniment organizat de către noi la Iulius Town, având la bază un concurs de aruncat avioane de hârtie destinat tuturor vârstelor. Am descoperit un mare interes în robotică, întâlnind persoane implicate și am stârnit curiozitatea celor mai mici.

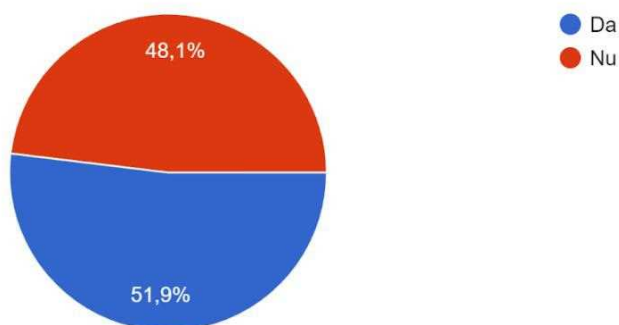
Însă CyberMoon nu s-a oprit aici. Am organizat o expoziție la Bastionul Maria Theresia, unde tehnologia a devenit o adevărată unealtă în realizarea artei, precum și alte evenimente care dovedesc implicarea și pasiunea noastră, pe care vă invităm să le descoperiți pe pagina noastră de Instagram.

Instagram: @cybermoon.cdloga

Voluntariatul prin prisma loganilor

Anul 2023 a reprezentat pentru orașul nostru un adevărat pilon al mobilizării din punct de vedere al voluntariatului. Mișcarea TM2023 i-a adus în contact pe tineri cu experiențe diverse din gama organizării și funcționării optime a unui eveniment. Deși acest an a înprospătat gustul acestui tip de muncă, de-a lungul timpului au fost înființate o amplitudine de asociații, precum Interact Cosmopolitan sau Check-OUT, menite să aducă grupuri de toate vârstele împreună sub același titlu – acela de voluntar.

Astfel, am decis să ne informăm cu privire la opinia elevilor acestui liceu asupra acțiunii de voluntariat, având drept scop promovarea acestei experiențe unice. În număr de 52, am primit descrieri amănunțite ale unor amintiri creionate pe planșa evenimentelor la care adolescenții au participat, dar și explicații legate de beneficiile unor astfel de acțiuni.

Deși elevii au fost dornici să răspundă acestor statistici, se poate observa apropierea dintre numărul persoanelor ce au participat la acțiuni de voluntariat (27) și cel al celor care nu au fost voluntari niciodată (25).

La întrebarea legată de apartenența la diverse asociații/ centre/ organizații/ cluburi de voluntariat, răspunsurile au fost preconizate:

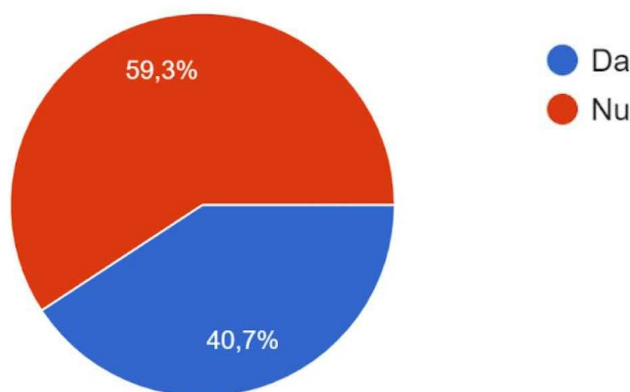
Dacă faci parte din diverse asociații/ centre/ organizații/ cluburi de voluntariat, cum se numesc?

Cea mai populară asociație este TM2023 (18,5%). Pe locul secund se numără Interact Cosmopolitan, Interact Cetate și Check-OUT Timișoara, fiecare reprezentând 11,1%.

De ce ai dori să participi la o acțiune de voluntariat?

La această întrebare, majoritatea (70,4%) a avut drept motiv faptul că a dori să petreacă timp cu prietenii, pe când doar 33,3% consideră voluntariatul drept un beneficiu pentru CV-ul necesar admiterii la o facultate.

14,8% au mărturisit că au fost îndemnați de către cadrele didactice.

La ce tipuri de acțiuni de voluntariat ai participat?

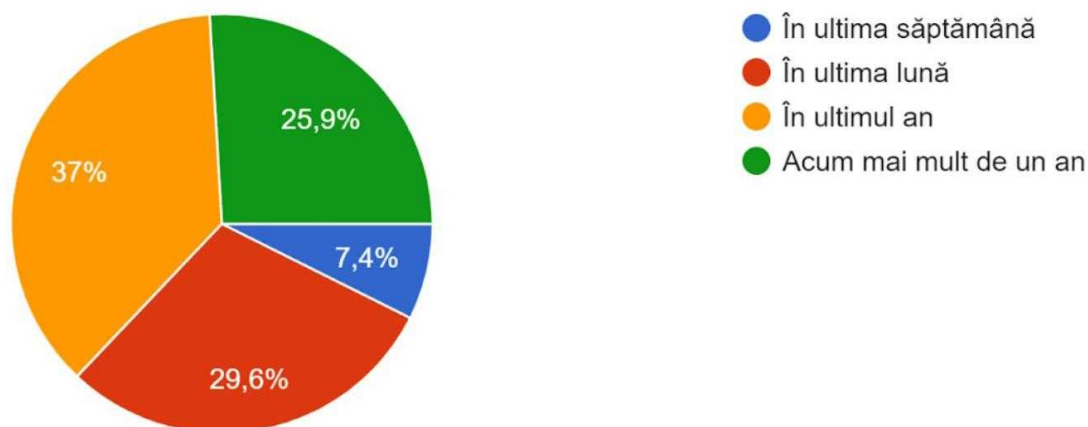
44,4% - Donații, festivaluri

37% - Evenimente (de tip sportiv, etc.)

22% - Târguri

În minoritate au fost ajutoarele voluntare acordate diverselor instituții (Smurd, Pompieri) și galeriile de artă.

Când a fost ultima acțiune de voluntariat la care ați participat?

Care a fost experiența ta favorită de voluntariat?

Elevii ne-au împărtășit experiențele lor inedite petrecute în cadrul festivalului DISTRICT23 și Codru, „Christmas for everyone” și „Spin the book”. Aceștia privesc cea mai bună parte din experiența de voluntariat ca fiind următoarea:

„Pur și simplu sentimentul de care am avut parte știind că fac ceva folositor”, „Toate persoanele aveau un interes comun și lucrau împreună pentru a-l atinge”, „Mi-a plăcut foarte mult faptul că am cunoscut oameni noi cu care am interacționat pe teme de interes comun”, „Mi-a plăcut să vorbesc cu copiii din clasele primare înainte de concursuri, în timp ce îi conduceam spre clasele în care urmau să se desfășoare acestea”.

Ce te-a învățat pe tine voluntariatul?

Aici răspunsurile au fost diverse, oscilând de la „Să fiu un om mai bun și să ajut”, „Că schimbarea este într-adevăr posibilă, dar avem nevoie de implicarea tuturor pentru a o atinge”, până la „M-a învățat cum să lucrez într-o echipă, cum să gestionez timpul alocat în cel mai util mod și să pot să duc o realizare până la capăt”, „Să găsesc o rezolvare a diferitelor probleme, într-un timp cât mai scurt”.

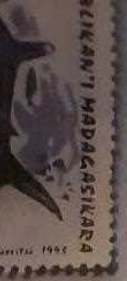
În urma acestui sondaj, elevii s-au dovedit a fi dornici să participe și la alte activități de voluntariat, deși și-au exprimat reticența cu privire la timpul necesar pe care un asemenea angajament îl solicită.

Recomandări de cărți și filme

TANZANIA

NAMIBIA

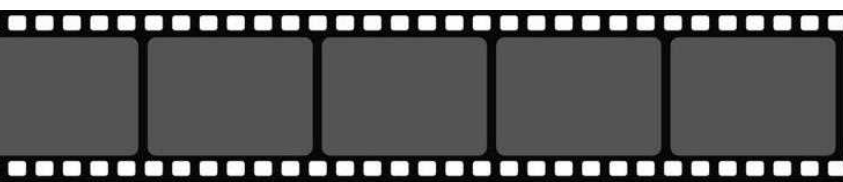
850 FMG 170 RY

LESOTHO

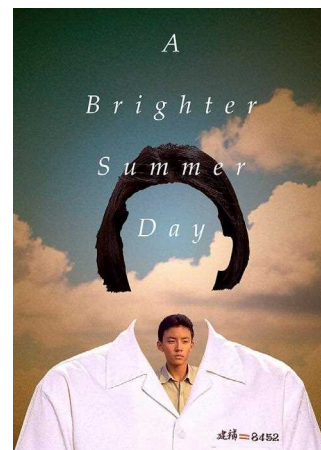

Clubul

A Brighter Summer Day

Acest film urmărește anii adolescenței lui Xiao Si'r, un tânăr taiwanez la finalul anilor '50, o perioadă de instabilitate socială în Taiwan, existând probleme între nativii insulei și cei exilați de pe teritoriul chinez. El se află între cele două tabere de tineri rebeli care sunt în „război” una cu cealaltă și se îndrăgostește de iubita liderului unui gang. Este un film de iubire, dramă și crimă în regia lui Edward Yang.

Before Sunrise

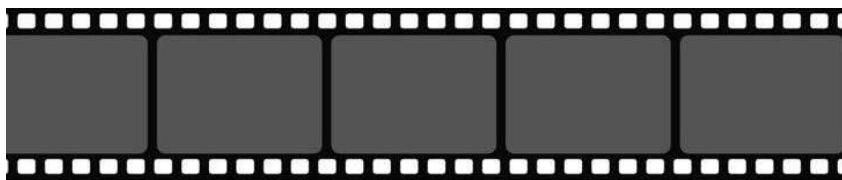
Un tânăr american întâlnește o fată într-un tren în Europa și imediat au o conexiune sentimentală. Când trenul ajunge în Viena, el trebuie să coboare, însă nu dorește să o părăsească pe fata de care se îndrăgostise, așa că cei doi ajung să petreacă o zi și o noapte în Viena împreună, chiar dacă amândoi știu că e singura lor noapte împreună.

Come And See

Acesta este numit unul dintre cele mai bune filme de război de mai mulți critici, iar noi suntem de acord. Filmul urmărește viața unui tânăr belarus în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acesta se alătură forțelor sovietice, crezând că e ceva nobil să își apere casa și patria, însă curând face cunoștință cu adevărul tragic și întunecat al războiului și câtă suferință acesta produce de fapt.

de film

Three colours: White

Un emigrant din Polonia divorțează de soția lui franțuzoaică și se întoarce în țara sa natală cu ajutorul unui prieten depresiv, unde plănuiește să câștige o sumă mare de bani pentru a-i recâștiga iubirea. Legătura dintre cei doi nu se rupe așa ușor. Tot filmul este o parte din Trilogia „Trei Culori”, celelalte două filme fiind Roșu și Albastru, formând astfel steagul francez. În fiecare film, culoarea respectivă e predominantă.

The 400 blows

Un copil preadolescent rebel, dar creativ și autentic, crescut într-un mediu toxic în care părinții nu îl iubesc, încearcă să își găsească drumul în viață și să nu se lase schimbat de adulții autoritari din jurul său. Acest film face parte din mișcarea cinematografică franceză „Noul val francez”, care a modernizat atât filmele franceze, cât și pe cele din toată lumea, punând accent pe emoțiile umane și pe sentimente în loc de acțiunea propriu-zisă.

Soul

Un profesor de muzică la liceu care aspiră să ajungă un muzician de jazz, dar care nu reușește să își împlinească visurile, moare neașteptat și ajunge în viața de apoi. Aici se întâlnește cu un suflet care încă nu a fost reîncarnat și împreună descoperă frumusețea vieții. Este unul dintre noile filme animate de la Disney care a făcut multe persoane să plângă.

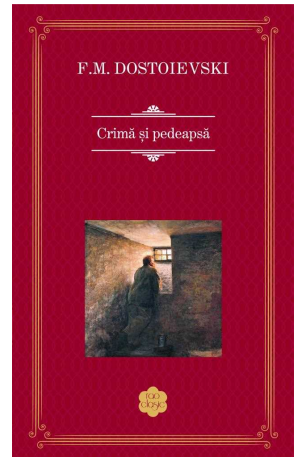

Clubul

Crimă și pedeapsă - F.M. Dostoievski

Cărțile clasice, deși pot reprezenta o dificultate pentru unii, considerăm că merită o șansă, datorită atât temelor universale pe care le abordează, cât și datorită percepțiilor inedite pe care ni le oferă. Cu o crimă aflată în prim-plan și personaje complexe, această carte îți captează atenția de la primele pagini (nu vă lăsați descurajați de numărul mare de pagini, merită).

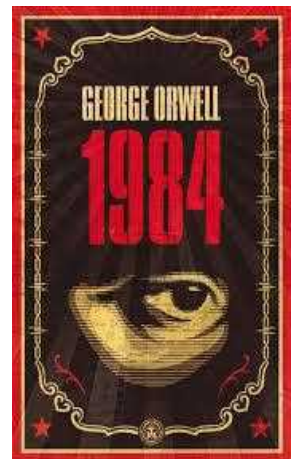

Strigă-mă pe numele tău - André Aciman

O carte întâlnită încă de la începuturile clubului de lectură, „Strigă-mă pe numele tău” prezintă o poveste de dragoste sinceră și profundă dintre Ellio și Oliver, completată de o scriere plină de emoții și descrieri, menite să introducă cititorul în acest peisaj la care putem doar visa.

1984 - George Orwell

O carte pe care o recomandăm din suflet pentru toți care vor să intre în lumea clasicelor, dar nu știu cu ce să înceapă, aici aveți soluția. Este scurtă și se citește repede. O distopie care, deși la prima vedere poate părea pură ficțiune, se poate adevăra în orice moment. O lectură care te pune pe gânduri și îți prezintă o luptă de a supraviețui în adevăratul sens al cuvântului.

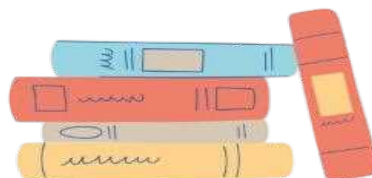

Povestea slujitoarei - M. Atwood

Ce se întâmplă atunci când viața ta se schimbă la 180 de grade și ești nevoită să accepți un regim teocratic creștin pentru a putea suferi? Povestea lui Offred, o slujitoare care plimbă cititorul din trecut (lumea pe care o știm) în prezentul crud (regimul) arată cum uneori trebuie să ne ascultăm creierul și nu inima, în ciuda opiniilor și credințelor pe care le avem.

de carte

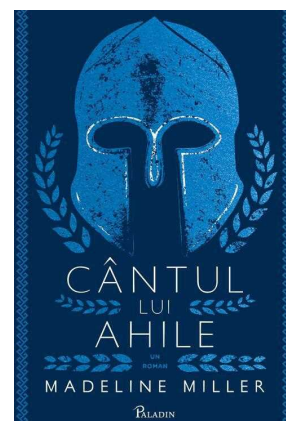

Până nu se răcește cafeaua - Toshikazu Kawaguchi

Dacă ai avea posibilitatea de a te întoarce înapoi în timp, ce ai face? Pe cine ai vrea să întâlnești? Scrisă sub forma mai multor povestiri, autorul ne trece prin toate stările posibile, de la speranță la tristețe până la nostalgie. Plină de emoție și empatie, vă garantez că măcar o poveste vă va face să simțiți efemeritatea vieții și vă va încărca de iubire și afecțiune.

Cântul lui Ahile - Madeline Miller

Una dintre preferatele mele, dacă este să fiu sinceră până la capăt. O poveste de dragoste de-a dreptul răvășitoare, care arată încă o dată cum iubirea adevărată depășește orice graniță și obstacol. Ce este de apreciat este accesibilitatea din punct de vedere al mitologiei, fiind ușor de înțeles și în lipsa cunoștințelor în domeniu.

Heartstopper - Alice Oseman

În căutarea unei lecturi drăguțe și ușoare? Alice Oseman îi aduce în atenția cititorilor pe Nick și Charlie, care nu doar că se fac plăcuți încă de la primele pagini, dar fiind construiți într-o manieră realistă, permite fiecăruia dintre noi să descopere faptul că sunt reprezentați. Desenele pline de viață completează mesajul cărții, reprezentând în totalitate afirmația conform căreia literatura este artă.

CALL ME BY

„Call me by your name” este un film din 2017, regizat de Luca Guadagnino, după un roman cu același nume, scris de André Aciman. Filmul prezintă experiența unei veri pentru un băiat de 17 ani pe nume Elio, perioadă în care acesta se dezvoltă ca persoană și descoperă lucruri noi despre sine. Filmul prezintă o experiență profundă, ceva cu care Elio se întâlnește pentru prima oară și e nevoit să învețe cum s-o abordeze, însă e un tip de experiență de care fiecare se izbește la vârsta lui. Înseamnă să întâlnești un sentiment complet nou și să-ți dai seama ce să faci cu el.

În „Call me by your name” este prezentată relația dintre protagonist, Elio – interpretat de Timothée Chalamet, și un student de 24 de ani, Oliver – interpretat de Armie Hammer. Este o relație care înfloarește într-un mediu în care singurul ei obstacol este reprezentat de puținul timp pe care îl au pentru a se bucura de ea. În fond, Oliver stă doar până la finalul verii în orașelul italian unde e găzduit de familia lui Elio. Ce este interesant este că amândoi recunosc caracterul efemer al relației lor și își asumă asta. Până la urmă este vârsta la care relațiile efemere prosperă, când o persoană pe care o considerai mai importantă decât ochii din cap, poate dispărea complet din viața ta de-a lungul a câtorva săptămâni.

Și ce-i drept, asta este inevitabil. La 16-17 ani, liceenii n-au nici circumstanțele, nici maturitatea emoțională pentru o relație de lungă durată.

Filmul face o treabă excelentă, prezentând această relație dintre Elio și Oliver, această experiență, cu toate aspectele ei, atât cele idilice, cât și cele comune sau chiar inconfortabile. Îl vezi pe Elio și te poți regăsi în experiența lui, în modul în care se uită la Oliver și încearcă să-i spună ceea ce simte, fiindu-i totuși greu. Toate acestea sunt experiențe ale vârstei lui, iar persoana care se uită la film se poate regăsi, pentru că Elio e doar un licean confuz, plin de emoții, cu care nu știe ce să facă. În final, după ce Oliver trebuie să plece, Elio e abordat de tatăl său, alături de care

YOUR NAME

*Burlică Andrei
clasa a XI-a MI2*

poartă o discuție despre experiența băiatului. Deși acesta se simte probabil mizerabil în momentul acela, tatăl lui îl încurajează să nu se izoleze de sentimentele sale, chiar și cele de amărăciune, ci să le îmbrățișeze, întrucât fac parte din experiența sa. Negându-le, Elio neaga și frumusețea acesteia. “We rip out so much of ourselves to be cured of things faster than we should that we go bankrupt by the age of thirty and have less to offer each time we start with someone new. But to feel nothing so as not to feel anything – what a waste!”

Vârsta asta e super ciudată. La 16-17 ani, genul acesta de experiențe efemere de-o vară sunt extrem de comune. Genul acesta de experiență e una din primele trepte pe care trebuie să pășești ca să te maturizezi sau ca să descoperi cine ești. Genul acesta de experiență te învață cum să-ți abordezi sentimentele, cum să ți le accepți și te ajută să apreciezi existența mai bine. Reprezintă frumusețea unei veri la care nu te mai poți întoarce, dar a cărei căldură rămâne cu tine.

Doamna Bovary

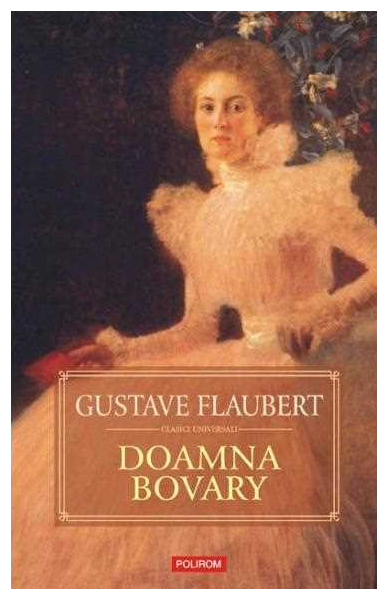
- Gustave Flaubert

Profesor coordonator: Milin Tihomir

Teculescu Alessia-Giorgia
clasa a IX-a MI1

Apariție și încadrare:

Publicarea romanului „Doamna Bovary” a reprezentat un eveniment semnificativ atât pentru istoria literaturii franceze, cât și pentru istoria literaturii universale în general. Procesul de publicare al romanului lui Flaubert a fost marcat de numeroase controverse și scandaluri. Romanul a fost serializat, sub formă de foileton, între octombrie și decembrie 1856, în revista literară „La Revue de Paris”. Conținutul scrierii a stârnit numeroase reacții puternice din partea criticii literare a timpului respectiv, fiind necesară desfășurarea publică a unui proces în ianuarie 1857. Procurorul a realizat un adevărat rechizitoriu al operei, incriminându-l pentru o așa-numită „descriere indecentă” a unor fapte de adulter care pătează bunele moravuri ale societății. Reacțiile primite atât din partea publicului, cât și din partea criticilor literari după apariția editorială a romanului în aprilie 1857, au reprezentat numai niște „ecouri” ale procesului din ianuarie. Intervențiile repetate ale criticului de autoritate și faimă europeană, Charles Augustin Sainte-Beuve, i-au adus scriitorului consacrarea, situându-l pe Flaubert în rândul reprezentanților de marcă ai realismului francez, alături de Balzac și Stendhal.

Romanul poate fi citit atât ca un roman realist, cât și ca un roman psihologic. Flaubert caută, folosind un limbaj precis și atent, să descrie un tablou vivid al vieții provinciale din secolul al XIX-lea, Franța.

Într-un final, romanul a ajuns să fie apreciat și recunoscut pentru inovația sa stilistică și pentru modul în care explorează teme precum: dorința constantă de romantism a Emmei, aspecte ale vieții provinciale în Franța secolului al XIX-lea, dar și anumite conflicte interioare ale personajelor puse în dezbatere. Acest aspect plasează, astfel, romanul la granița dintre a fi un roman social și a fi un roman analitic, punând în evidență problematici specifice ambelor categorii: condiția țăranului, averea, moștenirea, dar și dreptatea, anumite certitudini și setea de adevăr cu care se confruntă Emma.

Titlul:

Titlul poartă numele personajului principal, Emma Bovary, în jurul căreia gravitează întreaga acțiune prezentată în roman, dar și toate personajele participante la aceasta. Acesta sugerează statutul social al Emmei și subliniază faptul că aceasta face parte din lumea căsătoriei burgheze, însă încearcă, cu toate acestea, să evadeze din constrângerile sociale și conjugale, adoptând un stil de viață romantic și libertin, aventuros, alături de amanții săi: Léon Dupuis și Rodolphe Boulanger. Poate fi sesizată, de asemenea, o subtilă și delicată ironie la adresa personajului, astfel încât titlul de „doamnă” adus Emmei contrastează adesea cu povestea de viață a acesteia.

Relații spațio-temporale:

Acțiunea romanului este plasată în Franța secolului al XIX-lea și străbate, odată cu evoluția conflictului, mai multe regiuni rurale din Normandia:

1. **Tostes** este satul în care Emma și Charles Bovary își încep mariajul. Acesta este locul în care Emma începe să fie urmărită de gânduri ce o fac să se simtă dezamăgită de toate aspectele vieții sale și să îi aducă o frustrare constantă. Soțul său, fiind medic, consideră că soției sale i-ar fi benefică o mutare.

2. Cuplul ajunge, așadar, în **Yonville-l'Abbaye**, un târg din arondismentul Neufchâtel, în luna martie a primăverii în care aflăm despre Emma că poartă în pânțele sale un copil: o fetiță ce urma să fie numită Berthe. Acest loc, presărat cu un puternic caracter rural francez, va servi drept epicentrul tuturor evenimentelor ce se vor înlănțui în continuarea romanului.

3. **Rouen** este prezentat ca fiind un oraș mai mare din Normandia, care reprezintă destinația de escapadă, de evadare a personajelor, în special a Emmei Bovary. Femeia face numeroase excursii în acest oraș pentru a-și reînnoi toaletele luxoase și pentru a achiziționa numeroase piese de mobilier, ajungând să se adâncească tot mai mult în datorii pe care nu va mai reuși niciodată să le achite. De asemenea, femeia își petrece timpul în acest fermecător oraș pentru a se întâlni, pe ascuns, cu amantul său Léon sub pretextul frecventării unor lecții de pian la domnișoara Lempereur.

Elemente de structură și compoziție:

Romanul este, în general, o construcție epică, masivă, împărțită, în cazul romanului lui Flaubert, în trei părți, însumând fiecare 9, 15, respectiv 11 capitole, fiecare contribuind la evoluția etapelor vieții Emmei.

Narațiunea utilizată este una omniscientă, astfel încât naratorul relatează, neimplicat, întâmplările prezentate în roman. Evenimentele se succed, în cea mai mare parte, logic și cronologic, existând însă și anumite secvențe care fac referire atât la copilăria Emmei, cât și la copilăria și maturizarea doctorului Charles.

Scrierea lui Flaubert abordează, în esență, trei aspecte generale:

1. *Romantismul Emmei Bovary:*

Emma se lasă captivată de visul unei vieți dominate de pasiune și de constante aventuri, toate acestea fiind întâlnite în lecturile sale pe care le parcurge încă din copilărie la mănăstirea unde este educată.

Odată cu maturizarea fetei, se poate observa deziluzia, decepția. Visul Emmei se spulberă treptat, pe măsură ce aceasta realizează că nimic din viața sa provincială și conjugală nu corespunde așteptărilor sale. Emma îl cunoaște pe soțul său, medicul Charles, în contextul în care acesta este chemat să îngrijească piciorul lui Theodore Rouault, tatăl fetei. Marcat fiind de pierderea primei sale soții, Charles se apropie emoțional foarte mult de Emma și ajunge chiar să-i ceară mâna. Privind relația cu bărbatul ca pe o oportunitate de a se desprinde de mediul provincial natal, fata acceptă. Începutul căsătoriei este unul fericit pentru ambii soți, fiind cuprinși de bucuria amenajării unui nou cămin. Pe măsură ce anii petrecuți împreună trec, însă, Emma realizează că în loc să se apropie de visul său întâlnit în lecturi, ea se îndepărtează tot mai mult de acesta și ajunge să cadă pradă unor relații extraconjugale care să îi satisfacă așteptările. Dându-și seama că nici fericirea alături de amantii ei, Léon și Rodolphe, nu este una permanentă, ci una trecătoare și iluzorie, femeia ajunge să se complacă într-un cerc vicios care o va conduce, într-un final, la moarte.

2. *Viața provincială în Franța secolului al XIX-lea:*

Provincia reprezintă un cadru important al romanului și are un rol semnificativ în evoluția experiențelor personajelor. Yonville-l'Abbaye, târgul din Normandia în care se mută cuplul, este caracterizat (la fel cum este întâlnit și în opera lui Slavici, „Mara”) prin interacțiuni sociale intense, prin anumite prejudecăți din partea oamenilor, dar și prin lipsa de stimulare intelectuală și culturală. Emma râvnește adesea participarea la spectacole de operă, de teatru, sau la anumite baluri precum cel organizat la Château de la Vaubyessard, evenimente total străine mediului rural în care trăiește alături de Charles.

3. *Conflictele interioare ale personajelor:*

Asemenea întâlnit în romanul Hortensiei Papadat-Bengescu, „Concert din muzică de Bach”, analiza psihologică din spatele personajelor influențează semnificativ înțelegerea în profunzime a textului.

a. **Emma Bovary** se află într-un permanent conflict interior între idealurile sale romantice și realitate. Femeia se complăce într-o nefericire continuă și mizerabilă care apare odată cu observarea diferențelor dintre lecturi și viața sa reală și care o duc până în pragul cel mai de jos al suferinței: sinuciderea. Ea își pune capăt zilelor prin otrăvirea cu arsenic.

b. **Charles Bovary** se confruntă cu limitele și cu mediocritatea din cariera sa, ceea ce îi declanșează deseori frustrare și diferite resentimente. Se observă o disociere între boala sufletească și cea trupească în momentul în care Charles descoperă toate scrisorile Emmei către amanții săi și trăiește trădarea și înjosirea. El ajunge să se complăcă într-un stil de viață parazitar care îi va aduce sfârșitul la scurt timp după decesul soției sale.

Fotografie realizată de

Pavel Sara

Clasa a X-a MI1

Ipostaze feminine în scrierile rebreniene

Femeia - cheia spre dobândirea fericirii eterne (în „Adam și Eva”)

Bâgu Iasmina Mihaela
Clasa a X-a MI1

Fotografie realizată de
Lupu Mihaela Teodora
Clasa a XII-a F

Ce este, în esență, sufletul femeii, dacă nu calea spre împlinire veșnică? Căci doar acesta are puterea de a-și manifesta iubirea într-o asemenea profunzime încât să influențeze soarta celor din jur, cu precădere a perechii ce i-a fost menită. Liviu Rebreanu a izbutit să surprindă această idee în opera pe care a declarat-o ca fiindu-i „cea mai dragă”: în „Adam și Eva”, unde eternul feminin transcende timpul și spațiul, devenind „talismanul nemuririi” pentru echivalentul său masculin.

Concentrându-se asupra perechii concretizate în final în persoana lui Toma Novac și a Ilenei Poplinski, autorul valorifică mitul cuplului etern, explorând evoluția celor două suflete de-a lungul celor șapte vieți necesare acestora pentru a se reuni. Accentul cade însă pe perspectiva masculină, îndeosebi pe „verificarea” pe care bărbatul o face înainte de a-și da sfârșitul, retrăindu-și întreaga existență, marcată puternic de prezența feminină. Acest fapt permite analizarea modului în care femeia a fost reliefată în ochii sufletului său pereche și observarea rolului pe care îl ocupă aceasta în obținerea fericirii eterne.

Începând cu Navamalika și sfârșind cu Ileana, același spirit feminin se perindă prin epoci și culturi diferite, cunoscând diferite modificări impuse de contextul creat, însă exercitând aceeași forță de atracție asupra spiritului masculin, cu care râvnește să se reîntrească. Cea dintâi materializare a cuplului se realizează în India, unde entitatea feminină este întrupată în Navamalika, o fecioară menită să devină una dintre soțiile regelui Arjuna. Zărind-o, lui Mahavira i se arată „calea unirii eterne”, acesta uitând de familia și de îndatoririle sale și gândindu-se doar la a o îndepărta pe fecioară de rege. De cealaltă parte, pentru locuitorii orașului Hastinapur, Navamalika nu reprezintă decât „o fată fără minte”, „tânără și nesocotită”, apreciată doar pentru sentimentele stârnite conducătorului. Din iubirea profundă pentru ea, Mahavira își găsește sfârșitul.

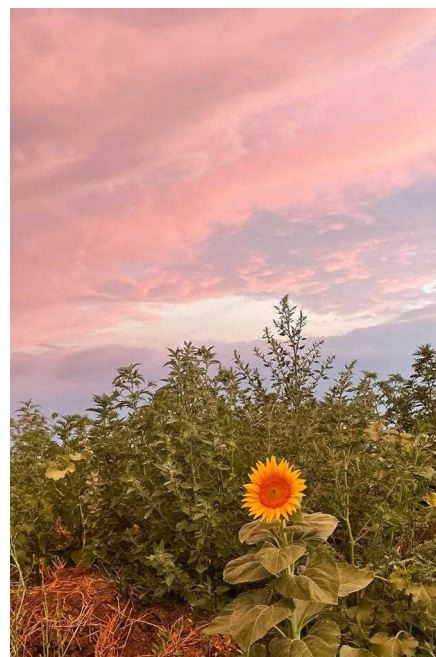
Acesta conștientizează însă că „până la inima fecioarei e o cale atât de lungă că o singură viață nu va ajunge poate s-o străbată”. Astfel, sufletul ei se metamorfozează în Isit, ibovnica regelui din Egipt care îi lasă lui Unamonu puternica impresie că o cunoaște: „Isit, deși mi-e străină, pare a fi adevărata mea soră și soție”. Aceasta e percepută ca fiind „veselia întruchipată”, însă având o inimă care „oftează des”, motivul nefiind altul decât Unamonu, căci fascinația bruscă și totodată familiară cuprinde ambele părți ce tânjesc după echilibru – ideal ce nu e atins nici de această dată.

În cea de-a treia viață, Gungunum nu interacționează la fel de mult cu jumătatea sa. O singură întâlnire este suficientă pentru ca amintirea ochilor în care licăreau „speranța și chemarea și o iubire tulburătoare” să-l urmărească până cade prizonier al regelui Iluma-Ilum. Impactul stârnit de farmecul feminin este însă mult mai răsunător în următoarea poveste, în care Axius încearcă tot posibilul pentru a nu se lăsa mânat de simțămintele sale pentru Servilia – sclava care amenința să-i strice întreaga căsnicie. Atitudinea rece, chiar violentă, la care recurge și lunga călătorie întreprinsă se dovedesc a fi în zadar în încercarea sa de a-și nega pasiunea. Întoarcerea lui se soldează cu uciderea Serviliei de către soția căreia îi jurase iubire veșnică și exclusivă. Cuprins de deznădejde întrucât nu mai poate fi alături de ființa iubită, Axius își curmă viața.

Se reîncarnează în călugărul Adeodatus, care manifestă o dragoste exagerată față de o icoană a Fecioarei Maria. Spiritul feminin nu este însuflețit de această dată decât în visele în care Sfânta „părea o femeie ca toate femeile”, alimentând obsesia călugărului până la idolatrie. Acesta, convins că păcătuiește, se luptă cu Diavolul care îl ispitește constant, spunându-i că „nimic nu-i mai prețios pe lume decât iubirea femeii”. A șasea întâlnire a cuplului se desfășoară în cadrul unui proces împotriva dușmanilor Revoluției Franceze. Asistând la acesta, Gaston sare în apărarea Yvonnei – o acuzată pe care o recunoaște în mod inexplicabil și alături de care ajunge să fie condamnat și executat.

Ciclul existenței acestei perechi își are încheierea în „drama din Strada Albă”, consecința nefastă a reunirii dintre Toma Novac și Ileana Poplinski, care confirmă teoria expusă pe întreg parcursul operei prin intermediul personajului Tudor Aleman: „În viața a șaptea deci bărbatul trebuie să întâlnească pe femeia care întrupează perechea lui sufletească și să se unească negreșit cu ea”.

În relația celor doi ce sunt sortiți unul altuia apar însă piedici de ordin social și moral. De cele mai multe ori, unul dintre aceștia și-a manifestat deja afecțiunea, însă față de persoana nepovită,

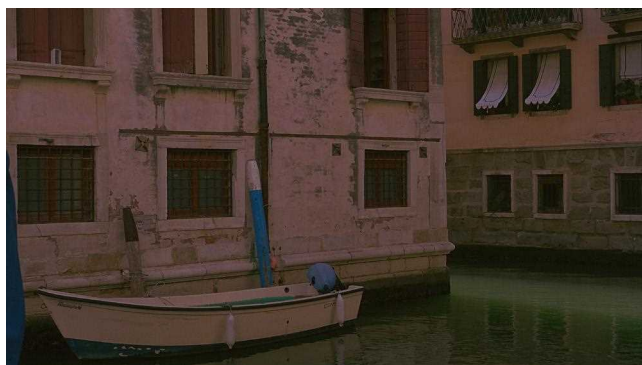

*Fotografie realizată de
Marghiloman Andrada-
Clasa a X-a MI1*

iubirea neatingând plenitudinea. Din acest motiv, apariția neașteptată a dragostei adevărate răstoarnă echilibrul iluzoriu al perso-najelor și schimbă radical percepția acestora. Astfel, femeile până nu demult îndrăgite pentru calitățile lor (Anuya, Neferura, Chrysi-lla, Antoinette), ajung să fie neînsemnate și disprețuite pentru că stau în calea fericirii adevărate.

În concluzie, această operă înfățișează femeia ca fiind o taină care se lasă descoperită numai la momentul potrivit, de către persoana potrivită, aceasta trebuind adesea să îndure suferințe până ajunge să cunoască fericirea alături de jumătatea sa predestinată.

*Fotografie realizată de
Medinski-Niculescu Maia
Clasa a X-a SS*

Bibliografie:

- „Adam și Eva” – Liviu Rebreanu, Editura Litera, 2009
„Dicționar analitic de opere literare românești” – coord. Ion Pop, Casa Cărții de Știință, 2004

*Fotografie realizată de
Vela Maria
Clasa a XI-a SS*

Glasul Pământului și Glasul Iubirii

*Ghimiș Roateș Răzvan
Clasa a XII-a MI2*

Țăranul nu mai e un suflet inocent, e o fiară economică, o brută care urmărește obținerea capitalului. Această idilizare și idealizare a țăranului est-european din secolul al XIX-lea s-a dovedit în special a nu mai fi veridică în „The Peasants” (sau „În numele pământului”). Acesta este un film polonez din 2023, care este alcătuit în întregime din animație pictată (precum filmul *Loving Vincent*, de la aceiași regizori) și a durat peste 200.000 de ore de-a lungul a cinci ani pentru a fi realizat.

Accentul cade pe examinarea relațiilor sociale și a celor afective. În contextul căsătoriei, sentimentele contează prea puțin. Soarta tinerilor e decisă de părinți, doar în scopul obținerii pământului. Relația părinte-copil e una foarte importantă, care determină acțiunile atât lui Antek, cât și pe cele ale Jagnei.

În lumea țăranilor, „femeia reprezintă două brațe de lucru și o producătoare de copii” (George Călinescu). Hanka nu are niciun alt rol în poveste până ce Antek nu e închis, când în final se poate afirma ca personaj. Antek, asemeni lui Ion sau lui Julien Sorel, se folosește de femeie „ca de o treaptă necesară”, ea fiind numai „un obiect de schimb în vederea stăpânirii bunurilor pământești” (Eugen Lovinescu).

Alungarea Jagnei putea fi prezisă de la început din înstrăinarea acesteia de creștinism. O temă modernistă este această fractură în relația om-divinitate, un „creștinism în ruină” conform lui Hugo Friedrich. Când Jagna se căsătorește cu Boryna, ea nu își taie părul, o tradiție specifică țăranilor polonezi, care semnifică începerea unei noi vieți. Depărtarea de tradiții este o metodă de răzvrătire împotriva ordinii sociale ce există deja, simbolizând dorința către ceva nou.

Pe lângă problematica socială, poate fi sesizată o clară problematică națională. Frustrarea țăranilor polonezi din secolul al XIX-lea care trăiesc sub ocupație rusească este evidențiată prin tăierea lemnului din pădurea satului. Eforturile țăranilor de a păstra lemnele pădurii se dovedesc a fi un eșec atât pe calea diplomatică (când au încercat să îi dea în judecată), cât și pe calea violentă, când au încercat o mică rebeliune împotriva tăietorilor de lemne. Această răzvrătire a fost însă imediat oprită de trupele rusești înarmate.

Finalul este unul simbolic. Cele 4 anotimpuri au trecut, iar lucrurile o să se repete în viața țăranilor. Vine toamna și o iau de la capăt cu pregătirile pentru iarnă. Țăranii trec mai departe și vor uita de Jagna, iar fata e nevoită să treacă și ea mai departe, născându-se din nou în ploaia și noroiul în care a fost aruncată și bătută.

De vorbă în spirit logan

Interviu realizat de

*Dragavei Silvana
Clasa a XI-a SN1*

Delia Luchian, absolventă a promoției 2009-2013 a liceului „Constantin Diaconovici Loga”, portretizează, prin vocația și spiritul său creativ, un adevărat exemplu al succesului cizelat pe băncile instituției educaționale din care facem parte. Cunoscând-o din întâmplare, prin intermediul unui eveniment organizat chiar de dumneaei, am avut oportunitatea de a purta o discuție liberă despre ce înseamnă învățământul românesc, dar și despre orizonturile ce se întind în fața unui proaspăt student odată ce s-au închis porțile liceului.

Având în vedere faptul că sunteți o absolventă a liceului „Constantin Diaconovici Loga”, ați putea să îmi împărtășiți câteva amintiri legate de această instituție?

Cred că excursia de la Budva, Muntenegru, a fost cea mai memorabilă experiență. Când am ajuns la Loga în 2009, am simțit un sentiment de singurătate, pentru că m-am mutat de la un oraș mic la un oraș mai mare, și nu cunoșteam mulți colegi din alte clase. Am fost plăcut impresionată de faptul că elevii au organizat această excursie, cu puțin ajutor din partea profesorilor. A fost o oportunitate excelentă pentru a-mi lega noi prietenii și de a ieși din zona mea de confort.

Ce îmbunătățiri ați fi vrut să vedeți prinzând viață în spațiul liceului în perioada în care ați fost elevă? Considerați că, având o imagine obiectivă acum, au avut loc schimbări?

Sincer, consider că o îmbunătățire semnificativă ar fi fost deschiderea profesorilor față de nevoile elevilor. Poate înființarea unui cabinet psihologic sau vocațional, unde elevii să-și poată descoperi și dezvolta abilitățile și calitățile lor, dar și pentru a se orienta către viitorul lor cu mai multă încredere. Un astfel de spațiu ar fi reprezentat un loc sigur și deschis pentru elevii care se confruntau cu anxietate și depresie, ajutând la eliminarea stigmatizării acestor probleme. Astfel, am fi putut investi mai mult timp în dezvoltarea abilităților sociale, pentru a învăța să fim mai empatici unii față de alții. Toți avem nevoie de sprijin și de înțelegere, iar aceste aspecte sunt cu adevărat utile în viața de zi cu zi.

În cadrul cărui profil ați fost plasată în anii de liceu? Sunteți de părere că domeniul acestuia (uman sau real) prezintă relevanță față de cariera unei persoane?

Întotdeauna am fost atrasă de filosofie și de latura umanistă a lumii, mi-a plăcut să analizez relațiile interumane, să comunic și să scriu. Astfel, trecerea la un profil umanist mi s-a părut foarte naturală. Cu toate acestea, este important să înțelegem că ne putem schimba direcția oricând, având oportunitatea de a reveni la un profil mai realist, dacă asta este ceea ce ne dorim. În viață, trebuie să urmărim ceea ce simțim și să experimentăm.

Mintea adolescenților în primii ani de liceu este destul de involburată, prinzând rădăcini abia în anii terminali.

Dumneavoastră când și cum ați decis facultatea la care a urmat să aplicați? Ce facultate ați absolvit?

Am fost foarte aproape de limită atunci când a trebuit să iau decizia privind facultatea. Nu am avut o viziune clară în privința acestei alegeri până când nu s-a făcut târziu. Îmi doream să studiez „Comunicare”, și am fost acceptată în Anglia la câteva facultăți, dar în ultima fază, am renunțat la această idee. În schimb, m-am înscris la Facultatea „Științe Politice, Filosofie și Comunicare”, la secția „Publicitate”, pentru că eram pasionată de scurtmetraje și aveam o afinitate pentru reclamele de

Interviu cu absolventa Luchian Delia

la Super Bowl, pe care le găseam fascinante. Mi-am dorit întotdeauna să evit ideea unui job monoton, pentru a nu ajunge să-mi urăsc viața din cauza asta. Totuși, destinul mi-a pregătit altceva. După primul an de facultate, am început să organizez concerte, festivaluri și evenimente culturale, iar acesta a fost momentul în care cariera mea s-a schimbat radical.

Acum aveți posibilitatea de a compara viața de liceu cu mediul întâlnit la facultate, iar opiniile referitoare la aceste două perioade diferite ale vieții sunt întotdeauna împărțite. Așadar, care considerați că reprezintă o experiență mai frumoasă, înfloritoare? Se resimte diferența dintre aceste două trepte ale educației?

Conceptul de „facultate” vine de la „facultativ”, iar această etapă este un moment de tranziție în viața unui student. Facultatea reprezintă o perioadă în care te simți cu adevărat independent și pe picioarele tale, având libertatea de a explora ceea ce te pasionează cu adevărat. Aici, poți să alegi cursuri care îți captează interesul și care te ajută să te dezvolți pe planul domeniilor care te atrag cel mai mult. Cu toate acestea, în România, sistemul educațional se confruntă cu multe probleme. Personal, cred că educația din liceu oferă o bază mai solidă, pe când facultatea oferă o gamă largă de cursuri, uneori superficiale și care nu te lasă să te specializezi într-un domeniu anume. Poate deveni frustrant pentru cei care doresc să se aprofundeze într-un anumit domeniu.

Datorită profesiei pe care ați adoptat-o, reprezentați un exemplu neconvențional al succesului izvorât dintr-un liceu precum „C. D. Loga”.

Ce sfaturi aveți pentru elevii ce doresc să-și dezvolte latura artistică și creativă? Considerați că acest lucru poate fi exploatat în România?

Începeți prin a descoperi ceea ce vă pasionează cu adevărat! Investiți timp și efort! Participați la cursuri, ateliere, evenimente sau consultați materiale online și cărți pentru a vă îmbunătăți abilitățile! Fiți curajoși și încercați lucruri noi! Nu vă fie teamă să greșiți! Industria artistică și creativă este în creștere, iar tinerii creativi au posibilitatea de a-și găsi un loc în acest domeniu, fie prin cariere independente, fie prin colaborarea cu companii, organizații sau instituții culturale. Cu angajament și perseverență, succesul în această direcție poate fi obținut, indiferent de locul de proveniență.

Care a fost primul eveniment organizat de dumneavoastră? Dar evenimentul preferat?

Primul meu eveniment a fost cu adevărat unul de neuitat. În 2013, am organizat un concert cu trupa Moonlight Breakfast, sponsorizat de o companie privată. A fost o experiență uluitoare, deoarece am primit pentru prima dată un buget cu care să creez și să surprind publicul. Cu mai mult de 3000 de participanți, a fost un real succes. Cu toate acestea, evenimentul care rămâne cu adevărat în inima mea este „SABOTAGE”, care anul acesta a sărbătorit 10 ani de existență. Am organizat acest festival încă de la începutul carierei mele, și l-am desfășurat în cele mai neconvenționale locații, de la hale industriale la curtea unui liceu silvic, de la un abator din Serbia la un muzeu de tramvaie. Acest eveniment a crescut odată cu mine și va însemna mereu o etapă specială din viața mea. Este dovada că pasiunea și creativitatea pot aduce la

Eu am avut plăcerea să lucrez cu dumnevoastră în cadrul târgului vintage „Harababura”. Povestești-mi puțin istoria din spatele acestei galerii comerciale - de unde a pornit ideea și când, ce tip de artiști sunt promovați în cadrul acesteia? Și nu în ultimul rând, de ce numele „Harababura”?

Această călătorie a organizării evenimentelor culturale și a festivalurilor în Timișoara m-a adus într-o situație în care am fost tot mai des abordată de artiști să organizez un târg dedicat lor. Între timp, am lansat un magazin online sub umbrela Harababura Vintage, unde am vândut haine vintage alese din magazinele second-hand ale părinților mei. Cu toate acestea, am simțit că trebuia să fac ceva mai mult, iar astfel s-a născut ideea târgului „Harababura Vintage Fair”. Inițial, nu eram prea încântată de idee, dar ulterior am înțeles cât de semnificativ urma să fie acest proiect. A fost ca și cum mi-a deschis cineva ochii asupra unei lumi cu nevoi neatrinse și cu un potențial neexploatat. În trecut, mă concentram pe muzică și pe vânzarea de bilete, iar organizarea târgurilor pentru artiști a schimbat complet perspectiva. Aici, oamenii au avut oportunitatea să descopere și să achiziționeze obiecte de artă, iar pentru unii artiști, această platformă a devenit o sursă de venit. La momentul acela, nu conștientizam cât de important era acest lucru pentru ei și pentru comunitatea noastră. „Harababura Vintage Fair” a devenit un loc de întâlnire pentru o gamă variată de producători locali, dar și naționali, de la designeri vestimentari la ceramiști, bijutieri, ilustratori și antreprenori locali. Acest proiect a pornit dintr-o ambiție personală, dar s-a dezvoltat într-o comunitate mare de artiști care depășesc limitele și încurajează consumul responsabil într-un mod fascinant. Accentul

nu mai este pus pe cantitate, ci pe calitate. Ne dorim o viață mai prosperă, echitabilă, onestă și creativă, în armonie cu mediul înconjurător. „Harababura Vintage Fair” nu mai reprezintă doar afacerea mea cu haine second-hand, ci o comunitate în creștere, determinată să schimbe regulile și să promoveze valorile unei vieți mai bune. Numele „Harababura” a fost și este un nume predestinat, pentru că reflectă personalitatea mea. Am ales să îmbrățișez dezordinea și haosul din gândurile mele. Totodată, mi-am dorit un nume în limba română, care să aibă o rezonanță universală, și cred că am reușit să obțin acest echilibru.

Pentru a încheia acest interviu cu o nota încrezătoare, dar și datorită faptului că sunteți o personalitate ce se poate mândri cu realizările sale, îmi puteți împărtăși doctrina, sau chiar filosofia, pe care ați adoptat-o pentru a vă ghida în drumul spre împlinire vocațională?

Fii mereu sincer cu tine însuși și încrezător în alegerile și părerile tale! Nu vei avea întotdeauna dreptate, dar este mai bine să fii acceptat pentru ceea ce ești și nu pentru ceea ce vrei să pari.

Interviu cu Pașca Bianca despre studiile la Oxford

De ce ai ales chimia?

E o poveste destul de lungă, pentru că mie îmi plăcea foarte mult literatura și atunci mă duceam foarte mult la olimpiada de română și de engleză. Am continuat să fac asta în paralel cu chimia, dar atunci când mă gândeam ce o să vreau să fac în continuare pentru o carieră, m-am gândit că aș vrea să fac ceva pentru mediul înconjurător, pentru că mereu m-a fascinat partea de sustenabilitate și, deși îmi plăcea foarte mult să scriu, mă gândeam că nu aș vrea să scriu despre orice. M-am gândit că ar fi interesant să mă fac un jurnalist care scrie despre știință și atunci m-am hotărât să mă orientez spre acel domeniu. M-am interesat și pe partea de inginerie de medii și am văzut că majoritatea lucrurilor care fac parte din sustenabilitate sunt în domeniul chimiei. Am participat la o tabără de vară care s-a ținut la King's College London din Londra, cu Bovișan Antonia, care a fost și ea la Loga.

Amândouă am ales cursul de chimie din motive diferite, ei îmi plăcea foarte mult chimia și deja era decisă să facă chimie în continuare, iar eu pentru că mă gândeam că mă va ajuta în orice carieră voi alege. Când timp eram la școala de vară acolo, studentul care ne predă era doctorand în chimie și mi-a spus că dacă mă interesează partea de sustenabilitate, în loc să fac inginerie de mediu, pot pur și simplu să fac cercetare pe chimie, dacă îmi plăcea în mod particular. Și atunci m-am întors acasă, i-am zis doamnei Hittner că aș vrea să învăț mai multe despre chimie și mi-a adus vreo trei-patru cărți și a spus că dacă le termin, poate să îmi dea mai multe. După am început să citesc și cărți care erau publicate la nivel de facultate, anul întâi, probabil, în Anglia. Aveau multe informații care nu erau neapărat în curriculumul școlar din România. Mi-a plăcut foarte mult și mi s-a părut relevant pentru ce m-a interesat pe mine: partea de energie, energie verde și altele.

Interviu realizat de

*Voicu Alessia
Clasa a XI-a MI2*

*Jurcan Raul Mihai
Clasa a XI-a MI2*

Când te-ai hotărât că vrei să studiezi în străinătate?

Nu am fost niciodată sigură unde. Eu aveam bunicii în străinătate, în America, dar totuși nu știam dacă o să fac pasul acela de a mă muta atât de departe, de aceea nu m-am gândit foarte mult. Cred că mintea mea amâna decizia, până când mai multă lume a început să se decidă unde și ce voia să facă pe viitor. Eu am continuat pur și simplu cu chimia, până în clasa a XI-a, când mai multe prietene, unele dintre ele chiar de la Loga, au aplicat la facultăți din străinătate, spre exemplu, Sicosi Daria, care s-a mutat în Anglia ca să aplice la Oxford pe partea de politică. Drăghia Roxana, o altă prietenă din Loga pe secția de științe ale naturii, a aplicat la Oxford la inginerie. Majoritatea prietenele mele chiar au intrat unde și-au propus, așa că nu mi s-a mai

părut ceva atât de nemaivăzut să încerci să aplici la Oxford, întrucât am văzut că este posibil. Atunci m-am gândit împreună cu Paulescu Ioana, care era cu mine în clasă și e o prietenă foarte bună în continuare, să aplicăm la facultăți din străinătate. Ea a aplicat la fizică, iar eu la chimie și după ne-am gândit dacă tot aplicăm în Anglia și poți să alegi cinci opțiuni, de ce să aplicăm numai la Oxford? De exemplu, dacă ne accepta o universitate care nu era cea pe care o preferam, am merge sau n-am merge depinzând de ce alte opțiuni aveam. Norocul este că Oxford răspunde destul de devreme și am primit răspunsul din ianuarie - februarie, pentru că altfel voiam să încerc în Germania, să aplic și în România, tot pe partea de chimie.

„Pentru olimpiadă trebuie să muncești mult, dar nu este necesar să faci din olimpiadă viața ta.”

Care au fost cele mai mari piedici în procesul de aplicare la facultate?

Cred că în primul rând nu eram neapărat obișnuită cu ce ar putea să mă întrebe, pentru că la Oxford contează destul de mult interviul. Atunci ne-a pus să explicăm un grafic, genul de lucru pe care la școală, în România, nu se pune accent. La noi faci partea analitică, matematică și atunci setul de skill-uri pe care îl înveți nu te pregătește atât de bine cu genul de întrebări pe care le poți primi, să zicem, la un interviu în străinătate. De asemenea, cred că tindem să ne subestimăm, pentru că ni se pare că toată lumea care aplică este olimpic internațional în n-materii, dar de fapt, lumea care aplică în mod normal în Anglia nu merge cu materia la nivel mai ridicat de bacalaureat. Adică faptul că noi citim extra este deja un punct în plus. Și da, noi trebuie să știm cumva și materia pe care o știi ei, ca să avem o șansă egală. Doar că asta înseamnă să citim mai mult decât ar face-o ei. Cred că, într-adevăr, contează destul de mult unele activități extracurriculare care sunt mai greu de accesat în România decât ar fi să faci un internship în străinătate. Totuși pare că situația se schimbă din ce în ce mai mult, de exemplu, și verișorul meu a reușit la facultate să prindă un internship. Cred că și în România, acum, sunt mai multe posibilități să faci voluntariat și internship-uri, să vezi cum ar fi, de exemplu, să lucrezi la Oncogen sau așa mai departe.

Ce diferențe ai observat între sistemul educațional din România și cel din străinătate?

O să vă spun o poveste, asta cred că se potrivește cel mai bine, pe partea de chimie anorganică, mai specific. Cât timp făceam pregătire pentru olimpiadă a trebuit să învăț foarte multe formule legate de Ph și erau foarte multe calcule. Trebuia să știi în care situații se aplică formula respectivă și în care nu, dar când am ajuns aici și am avut cursul de acizi și baze, m-am dus să-l întreb pe tutorele meu când o să învățăm formulele acelea, unde pot să le găsesc pentru că făceam chestii mult mai generale. De exemplu anumite principii care te pot face să înțelegi ce determină o bază să fie o bază puternică, diferite tipuri prin care poți să definești un acid și o bază, de exemplu bază Lewis și tot așa. L-am întrebat despre formule și el era foarte confuz și mi-am dat seama mai târziu că, de fapt, toate formulele de caz particular pe care noi le învățăm în România puteau fi derivate dintr-o singură formulă pe care, într-adevăr, am învățat-o aici, dar nu ți se cerea să știi pe de rost cazurile la care se aplică sau cum arată formula în cazul respectiv, ci toată lumea le deriva în momentul în care avea nevoie de ele.

Ce te vezi făcând în următorii 10 ani?

În următorii 4 ani îmi voi termina doctoratul, deci momentan nu mă îngrijorează următorii 4 ani, după care mă gândeam că voi încerca să fac un post-doctorat, care este pasul următor dacă vrei să rămâi în mediul academic și asta îmi va da și șansa să plec în alte țări, să văd cum este să lucrez și acolo. Poate știți că în mediul academic nu avem atât de mult control legat de țara în care ajungem, mai mult în ce loc primești un job, dar asta îmi place momentan, pentru că aș vrea să văd mai mult

Te-ai gândit vreodată să renunți la Oxford?

În momente de dificultate și nervi, normal că le spuneam alor mei că eu renunț și că vreau să plec, dar nu cred că vreodată am simțit-o cu adevărat sau m-am gândit în mod serios că aș face-o. Era mai mult ceva ce zic în momente de frustrare, pentru că a fost greu, mai ales în timpul pandemiei. A fost greu atunci când aveam foarte mult de lucru fără să interacționez cu lumea. Dar în momentul în care am ajuns în anul al IV-lea am realizat că atunci când faci cercetare

---

„Dacă ești un elev care nu are niciun consultant educațional, mi se pare foarte greu să navighezi pe diferitele portaluri ale diverselor țări.”

---

din Europa, mai mult din lume și mă gândeam să plec din Anglia în acel moment, la post-doctorat, și mai apoi, depinzând dacă voi găsi o poziție de profesor, să mă duc în țara respectivă. Dacă aș fi înapoi în Anglia, m-aș întoarce, dacă ar fi în Elveția, m-aș duce în Elveția și dacă nu reușesc să găsesc o poziție, mă voi gândi atunci, poate voi face cercetare pentru o companie, un start-up, dar voi vrea în continuare, probabil, să rămân în domeniu, pentru că am plecat din țară ca să fac asta și mi s-ar părea trist să ajung să fac un job pe care aș fi putut să-l fac și în România.

nu mai este la fel cum a fost în partea de licență, unde a trebuit să învăț pentru atâtea examene. Este mai mult cercetarea ta, ca un job de la 9:00 la 17:00: poți să lucrezi mai mult dacă vrei, dar lucrezi pentru tine și ai weekendurile libere dacă vrei să le ai. Asta mi-a plăcut foarte mult și în plus, mi-a plăcut și networkul pe care l-am format aici. Am prieteni din foarte multe țări, am și prieteni români și atunci nu cred că m-am gândit serios să renunț tocmai din cauza activităților și oportunităților pe care le-am avut.

Dacă ai putea să schimbi ceva la sistemul de aplicare în străinătate, ce ai schimba?

Cred că e destul de complicat, adică depinde de fiecare țară și asta în primul rând mi se pare că face totul destul de complicat pentru elevi. De exemplu, dacă ești un elev care nu are niciun consultant educațional, mi se pare foarte greu să navighezi pe diferitele portaluri ale diverselor țări și să faci conversia notelor. Trebuie să te uiți în diverse locuri să vezi dacă o notă de 10 este considerată nota aceasta în țara respectivă și care sunt toate cerințele și așa mai departe. Dacă ai luat 10 la bacalaureat în România, asta înseamnă atât în țara asta. Am o prietenă de exemplu, care a făcut arhitectura în străinătate și cum știți, în România se fac șase ani, în Anglia se fac trei ani și atunci s-a întors în România după cei trei ani și i-au spus că nu consideră diploma ei ca fiind relevantă pentru România, pentru că nu se poate echivala cu cei șase ani. Atunci ea, cum ar trebui să facă master, a trebuit să facă mai multe lucruri în plus ca să-și echivaleze diploma și mi se pare că asta nu este specificat atât de clar. Asta ar putea să facă mai mult administrația din România, să zicem noi, pentru că celelalte părți din procesul de aplicare depind de Marea Britanie, de Germania, de cum își fac ei aplicațiile. În România, în schimb, mi se pare că nu există atât de mult centralizarea.

Consideri că este mai dificil să aplici în străinătate pe profil real sau pe profil uman?

Cu siguranță pe profil uman. Am prieteni și la alte facultăți și majoritatea românilor sunt pe partea de matematică - informatică. Să zicem că sunt câțiva și la fizică. Până și la chimie nu suntem atât de mulți români, adică suntem probabil unul - doi pe an aici la Oxford. Normal că acum nu mai suntem așa mulți din cauza Brexitului, dar nici în trecut nu erau mulți români pe an la chimie, decât la matematică, fizică și computer science. Și cred că este și din cauza faptului că pentru partea umană trebuie să scrii eseuri foarte mult. Acesta este principalul mod în care ai examenele. La istorie, aici cel puțin, îți dau un titlu și trebuie să scrii un eseu. Nu trebuie să știi anumite date istorice, nu te întreabă nimeni când a domnit X și ce s-a întâmplat în războiul respectiv, îți dau mai mult o idee: „comentează care au fost factorii care au dus la acest conflict” sau așa mai departe. Trebuie să-ți dai ideea ta care este informată din punct de vedere istoric, pentru că ai citit foarte mult. Trebuie să demonstrezi că ai citit atât de mult, dar trebuie și să-ți formezi un fel de teză, un fel de idee coerentă. Și atunci, de multe ori asta favorizează persoanele care au scris și vorbit în limba respectivă tot timpul și cunosc structura de eseu.

Probabil că noi suntem obișnuiți cu structura de eseu la limba română, cu „În opinia mea”, și așa mai departe. Aici este un eseu mai liber și atunci mi se pare destul de greu să știi exact ce stil vor de la tine, cât de poetic trebuie să fie, cât de academic, cât de șablon. Trebuie să fie, totuși, un fel de balans între ele. Nu vor nici să începi să-ți scrii gândurile de parcă ar fi un eseu filosofic la filosofie sau la olimpiada de engleză, dar nu vor nici să fie șablon și atunci e destul de greu pentru cineva din România să înțeleagă ce vor de la tine. Am avut mulți prieteni cărora și la bio-chimie le-au fost cerute eseuri la Oxford, cel puțin spre deosebire de alte științe. Și lor le-a fost destul de greu. Erau foarte buni la partea de știință, dar le-a fost foarte greu pur și simplu să facă structura eseului exact așa cum voiau tutorii de la ei.

Cât de grea a fost acomodarea într-o țară străină?

Din cauza faptului că românii sunt peste tot, nu este atât de complicat în primele câteva săptămâni, dacă vrei să-ți formezi un network de persoane care știi sigur că îți înțeleg cultura și poți să vorbești în română până te adaptezi. Așa că, în primele săptămâni, cât timp englezii se cunoșteau între ei și se întrebau din ce orașe sunt, de care noi habar nu aveam, am stat mai mult cu românii pe care i-am întâlnit și mi-am dat seama cât de legat ești de majoritatea românilor. Am găsit o conexiune cu

aproape fiecare dintre ei. Unul dintre ei îmi cunoștea o prietenă pe care o știam din alt context și așa mai departe, dar mai apoi e foarte ușor să îți faci prieteni internaționali. În continuare îmi este greu să mă împrietenesc doar cu englezi și cred că asta poate fi un factor în orice țară. La facultate stai mai mult cu românii și internaționalii stau împreună; asta mi-a plăcut foarte mult. De exemplu, cu italienii, cu spaniolii și până și cu lumea din China chiar avem mai multe în comun decât ne-am gândit.

Ai participat la olimpiade în liceu?

Da, am fost la olimpiada de chimie. Într-a XII-a am renunțat la olimpiada de chimie. Am decis să mă duc la olimpiada de engleză ca să mă concentrez pe bacalaureat, pentru că aveam o cerință destul de strictă să iau peste 9.50 și la română, și la mate, și la chimie. Eram destul de stresată, mai ales la română, să iau peste 9.50. Și am mers la engleză pentru că mie îmi place foarte mult să citesc, oricum, cărți în engleză și nu mi se părea că era neapărat pregătire pentru olimpiadă. Mi se părea mai mult că este un hobby. Am mai participat la română în clasa a IX-a și normal că în gimnaziu mă duceam la matematică și la mai multe, dar am renunțat la acestea în liceu și m-am concentrat doar pe engleză și chimie mai apoi.

Consideri că te-au ajutat în vreun fel?

Da, cu siguranță la chimie m-a ajutat, pentru că pentru pregătirea pentru olimpiadă, cum am zis, am și citit foarte mult în afara materiei și asta înseamnă că am citit și cărți de autori străini și atunci m-am familiarizat mai mult cu ce se face în străinătate sau ce se face în primul an de facultate. Și când am ajuns, de exemplu, la Oxford, în primul an, nu mi s-a părut așa complicat cum li s-a părut britanicilor, pentru că în România ești obișnuit să înveți destul de mult. Colegii mei care erau din Anglia se plâneau că se așteaptă de la tine să înveți câteodată și în weekend și pentru mine era foarte ciudat să te gândești că în weekend nu înveți absolut deloc, adică ai tot weekendul liber. M-au ajutat și în sensul de a ști să-mi organizez timpul, pentru că făceam olimpiadele în paralel cu cursurile de la școală și atunci mi-a fost destul de ușor să nu mă gândesc că trebuie doar să învăț pentru examene. La facultate trebuie să te concentrezi doar pe ceea ce ai de făcut și atunci am știut să-mi organizez timpul și să învăț destul de eficient cât să pot să fac și alte lucruri în afara facultății. Și da, mi-au dat ceva ce pot să scriu și în personal statement, dar nu cred că sunt absolut esențiale. Dacă vorbești cu absolut oricine din Anglia, majoritatea fac voluntariate, placement-uri și altele, pentru că aici olimpiadele nici măcar nu sunt în vogă, nu participă multă lume la ele, sunt mai de nișă decât în Europa de Est. Cred că numai noi în Europa de Est suntem atât de implicați în olimpiade.

Pe unii dacă îi întrebi ce e aia nici nu știu să răspundă.

Dacă ai putea să faci o singură modificare în sistemul educațional din România, care ar fi aceea?

Una singură? Cred că aș schimba structura manualelor în general. Aici ți se explică de multe ori de ce faci anumite lucruri, îți arată exemple unde se aplică lucrul respectiv pe care l-ai învățat. Să zicem că faci teoria grupurilor la matematică și într-adevăr în unele manuale scrie că teoria grupurilor se poate aplica și în chimie, dar cred că teoria este privită de profesori ca ceva ce nu este relevant. Aș pune mult mai mult accent pe partea asta practică, pe cum se aplică un anumit lucru studiat. Aș adapta manualele pentru că în multe informația este veche și nu conține lucruri care sunt relevante pentru domeniul respectiv. Probabil aș include și o componentă în care, în loc să existe doar exerciții pur teoretice, elevii să fie nevoiți să realizeze o prezentare în care să fie incluse anumite noțiuni sau să se realizeze activități care să implice elevii în alt mod decât la clasă.

”În Anglia, olimpiadele nici măcar nu sunt în vogă, nu participă multă lume la ele.”

Crezi că în momentul în care ajungi să studiezi la o facultate străină și se reduc șansele de a te întoarce să lucrezi în țară?

Absolut deloc, nu cred. Motivul pentru care am rămas în continuare aici este faptul că eu am vrut să rămân pe partea asta de cercetare și nu sunt atât de multe fonduri în România alocate cercetării. Chiar discutam asta cu niște prieteni care au plecat de la noi din clasă și am realizat că doar eu, Ioana (care face cercetare pe fizică) și încă un prieten (care face cercetare pe partea de AI) am rămas în străinătate. Un prieten care a mers și a făcut computer science s-a întors în Timișoara. În Anglia lucra la Vodafone și nu avea vreun motiv pentru care să rămână acolo. El a aplicat la câteva joburi în Londra, doar că toate sunt foarte competitive și atunci s-a decis să se întoarcă acasă. În plus, salariul din Londra este mare, dar și chiria în Londra este extrem de mare și atunci nu vedea vreun motiv pentru care ar plăti chirie atât de mult doar ca să facă ceva ce poți să faci foarte ușor și în România. Așa că atâta timp cât știi care sunt cerințele și nu te duci și faci arhitectura trei ani și te aștepti să se echivaleze cu șase ani în România sau cât știi sigur că îți acceptă diploma sistemul din România, nu cred că este complicat să te întorci. Depinde de ce vrei în continuare. Poate faptul că ai studiat în străinătate îți dă un oarecare avantaj, dar trebuie să vezi dacă merită să plătești costurile pentru studiile în străinătate și dacă în cazul tău jobul din România e la fel de bun ca jobul pe care îl primești acolo. În cazul de cercetare sau într-un domeniu care nu

este la fel de dezvoltat în România, să spunem ingineria biomedicală, poate că are sens să lucrezi în străinătate dacă sunt companii mari care nu sunt și la noi în țară. Poți să pleci cu Erasmus să vezi în primul rând în ce țară și-ar plăcea să înveți și apoi să iei o decizie.

Cum diferă cultura din Anglia față de cea din România?

Mie cel mai mult mi-a luat să mă obișnuiesc cu felul în care se adresează profesorii, pentru că este mult mai informal. Atunci când scrii un e-mail, poți să scrii pur și simplu prenumele profesorului sau să-i folosești porecla. De exemplu, dacă i te adresezi cuiva denumit „Robert”, poți să îi zici „Rob”. La început, asta mi s-a părut puțin ciudat. Diferă și felul în care interacționează lumea. Cred că îți dai seama destul de devreme ce tip de glume poți să faci, pentru că există glume pe care ei nu le înțeleg. Există și o cultură a băuturii destul de diferită de cea din România. Pentru ei este foarte normal să se ducă cu prietenii la un pub să bea împreună, doar cu scopul de a se distra, mai ales că există orașe în Marea Britanie care nu au decât un pub și atât. La noi, în România, este diferit. Și la noi se bea, dar nu trebuie să bei ca să te simți bine. Mulți britanici beau doar ca să se simtă bine și să poată să interacționeze unul cu altul, ceea ce mi s-a părut ciudat. Asta s-a întâmplat mai ales cât eram în primii doi ani de facultate. Mai apoi colegii s-au mai maturizat și a devenit mai ușor să vorbești cu ei și într-un alt context.

Ai avut parte de sprijin din partea părinților sau profesorilor?

Da. Părinții nu neapărat, pentru că ei nu știau foarte bine engleza sau procesul de aplicare. Ei m-au susținut să găsesc un consultant educațional, dar pot să spun că nu a fost neapărat necesar. Eu mi-am scris singură scrisoarea de intenție și recomandarea, pentru că îmi plăcea mai mult ce am scris eu și consideram că ar trebui să îmi arăt personalitatea și să nu fie un șablon. Ei vor să vadă care este personalitatea ta, iar scrisoarea ta nu trebuie să sune ca orice altă scrisoare de intenție pe care o trimite lumea. În schimb, m-a ajutat că am putut să navighez mai bine pe platforma UKAS, care nu era cea mai ușor de navigat. Totuși, cred că dacă te pui să cauți pe Google cum se folosește platforma respectivă, cu siguranță ai găsi și singur. Mi-a salvat timp, dar nu cred că era imposibil să mă descurc și singură. Doamna Hittner m-a ajutat, mi-a dat idei pentru scrisoarea de recomandare, deoarece eu am scris-o și ea mi-a dat sugestii. Mai apoi, a citit-o și și-a dat acordul.

Crezi că te-ai fi descurcat fără sprijinul doamnei Hittner?

În chimie este foarte dificil să știi ce trebuie să citești, mai ales atunci când te duci la olimpiade. Fără suport, nu aș fi știut nici măcar de unde să încep. Alte olimpiade poate sunt mai structurate. De exemplu, la cea de biologie

știi din ce manuale se învață. Nu știu dacă s-a schimbat olimpiada de chimie, dar nu cred. În continuare poți să citești din diferite surse și să nu știi exact de unde vor pica subiectele. Doamna Hittner a fost un sprijin foarte mare în a mă îndrepta înspre anumite manuale din care știa că au învățat elevii din generațiile anterioare pentru olimpiadă. Avea subiecte de prin anii '80 până în anii 2000. Aveam o carte care avea subiecte până prin 2010 și atunci, pentru a mă pregăti mai mult, m-am uitat și în caietul doamnei Hittner în care își scrisese subiectele mai vechi. În plus, dacă aveam o întrebare puteam să o pun, ne dădeam seama împreună dacă problema era prea complicată.

La ce ți-a fost cel mai greu să renunți când ai plecat din România?

Cred că mi-a fost foarte greu să renunț la confortul de a fi acasă. Nu mi-am dat seama câte lucruri merg atât de bine la noi în țară până nu am plecat. De exemplu, internetul merge superb, nu am avut niciodată probleme cu conexiunea. În Anglia, multe case au diverse probleme, mai ales atunci când trebuie să stai în chirie. Multe nu au izolație termică și oamenii mor de frig. În România, în multe clădiri ai căldură iarna și aer condiționat vara. Aici, în Anglia, nu există aer condiționat, pentru că nu se ajunge foarte des la 40 de grade, dar în cele două-trei săptămâni pe an când se ajunge la 40 de grade nu există clădiri cu aer condiționat.

Atunci, trebuie să dormi cu toate geamurile deschise. Sunt multe lucruri mărunte care se adună și te fac să îți fie dor de casă și de comunitatea care este acolo, cum ar fi faptul că e o comunitate foarte mare care merge la concerte în Timișoara. În Anglia, am noroc că sunt în Oxford, pentru că există totuși o comunitate care are activități de genul, însă nu este un lucru comun în orașe. Excepție fac Londra, Oxford, Cambridge care au comunități ce organizează evenimente precum cele din Timișoara. Nu pot să spun că îmi este foarte dor de prieteni, pentru că mulți dintre ei fie au plecat, fie mă vizitează cel puțin o dată la trei luni și suntem foarte apropiați în continuare. Câteodată, când mă duc în România, poate ei nu sunt acolo și atunci, și dacă aș fi în România, nu i-aș vedea atât de des. Îmi lipsesc mai mult confortul și comunitatea orașului.

Consideri că Loga și-a asigurat toate avantajele necesare îndeplinirii visurilor tale?

Cred că da. Am avut profesori foarte buni. Am avut noroc, clasa noastră chiar s-a înțeles foarte bine cu ei. Toate prietenele mele care mergeau la olimpiadă aveau o relație foarte bună cu profesorii. De exemplu, Silvia era foarte apropiată de doamna Nemeș. Eu am ținut legătura cu doamna Hittner, o văd de fiecare dată când mă întorc în România. În anul în care am fost eu, am avut un proiect Erasmus și am plecat în Portugalia, iar o studentă de acolo a venit

și a stat o săptămână la noi. Cred că și acum aveți mai multe oportunități, precum Revista Școlii, care nu era la fel de bine pusă la punct atunci când eram eu la Loga sau chiar Consiliul Elevilor. Aveți o comunitate mult mai unită decât eram noi. Cred că nu îți dai seama cât te ajută profesorii, cât de personală este relația până nu pleci în străinătate. În Anglia, pentru că îți schimbi cursurile în fiecare zi, nu ai o clasă în care stai permanent, nu dezvolți cu profesorii o relație atât de apropiată pe cât am dezvoltat noi în România.

Ai întâmpinat obstacole la facultate din cauza naționalității?

Eu, personal, nu. În schimb, cred că sunt anumite lucruri care ar trebui să fie mai clare atunci când un student aplică. Silvia, de exemplu, a aplicat la Cambridge, dar colegiul la care a aplicat este un colegiu care este renumit pentru faptul că nu ia atât de mulți studenți internaționali și deși ea a avut olimpiade internaționale, pe ea a dezavantajat-o faptul că nu și-a dat A-level-urile, ce sunt echivalente bacalaureatului în Anglia. Ea a crezut că îi vor echivala nota de la bacalaureat, ceea ce în mod normal se întâmplă la orice alt colegiu. Eu nu a trebuit să îmi dau A-level-urile pentru absolut nimic. Poți spune că e un fel de discriminare faptul că acel colegiu nu a spus în mod explicit că trebuie date A-level-urile.

După ce ea a făcut mai multă cercetare și s-a uitat la aplicații din trecut, și-a dat seama că 1% dintre ei nu ofereau măcar un A-level la o materie și dintre ceilalți 1% care au fost acceptați toți aveau măcar un A-level dat. Astfel, și-a dat seama că acel colegiu discrimina studenții internaționali care nu și-au dat A-level-urile. Similar, colegiul meu, Oxford, avea mai puțini elevi internaționali. Încă este un mister cum anumite colegii acceptă aplicații sau îi respinge. Probabil există anumite locuri pentru internaționali, iar unele colegii au mai puține. Cred că noi, ca români, nu resimțim discriminarea atât de mult, pentru că majoritatea lumii apreciază că suntem printre cei mai buni la info, mai ales. Am colegi speriați de cât de buni sunt românii și atunci mai degrabă românii ajung să îi ajute pe englezi, decât să fie discriminați.

Poți oferi un sfat pentru elevii din Loga? Dar pentru cei care tind spre studii în străinătate?

Să nu se streseze prea tare, să nu creadă că există un șablon pe care trebuie să îl urmărească ca să aplice. Noi tindem să ne subestimăm. Faptul că nu ai ajuns la o etapă națională la o olimpiadă nu înseamnă că nu ai șanse să aplici. Trebuie să te implici în orice activitate pe care o faci, fie la liceu, de exemplu Revista Școlii, fie să te implici într-un anumit eveniment. Orice ajută dacă vrei să trimiți o scrisoare de intenție în străinătate sau un CV. Am scris despre absolut toate proiectele la care am participat în liceu și cred că asta m-a ajutat, pe lângă olimpiadă. Pentru olimpiadă trebuie să muncești mult, dar nu este necesar să faci din olimpiadă viața ta. Poți face și alte activități care nu necesită atâta muncă, dar te pot ajuta să ajungi unde vrei. În plus, e bine să citești și în afara manualelor.

Clubul AltChimie a luat naștere anul acesta școlar și este deschis loganilor care vor să învețe chimia într-un mod mai diversificat alături de Bianca și Antonia. Pentru orice fel de întrebări legate de chimie sau studii în străinătate, datele ei de contact sunt:

E-mail: laura-bianca.pasca@queens.ox.ac.uk

Instagram: @bianchors

Interviu realizat de

*Dragavei Silvana
Clasa a XI-a SN1*

Interviu cu absolventul Moldt Ștefan

Am avut plăcerea să intervievez un fost absolvent al Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”, domnul Moldt Ștefan, ce a făcut parte din promoția 1983-1987. Dumnealui este în prezent un manager al unei companii private de construcții din Timișoara și s-a ocupat inclusiv de restaurarea anumitor clădiri din centrul orașului. Datorită perioadei diferite de cea în care ne aflăm acum, am putut evidenția discrepanța dintre învățământul în timpul regimului comunist și cel actual.

Având în vedere faptul că ați terminat atât școala gimnazială, cât și liceul în cadrul acestei instituții, Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”, considerați că acest lucru a reprezentat un factor important în alegerea profesiei pe care ați urmat-o ulterior? Decizia dumneavoastră a fost făcută înainte de a vă afla în clasa a IX-a?

Meseria ce implică domeniul construcțiilor am avut-o drept model încă din familie, părinții mei fiind ingineri constructori. Astfel, fiind familiarizat cu aspectele acestei categorii, mi-a fost simplu să mă duc pe calea aceasta. Se poate spune că am ales calea cea mai simplă. Consider că în viață toți oamenii aleg, în nenumărate situații, calea cea mai simplă. Pe vremea aceea nu știai înainte de a intra la liceu ce facultate vei urma. Eu am terminat Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”, în anul 1987, atunci fiind alte vremuri comparativ cu cele actuale. Am urmat un traseu clasic celor care stăteau în zona relativ centrală a Timișoarei, făcând clasele primare în cadrul Liceului Pedagogic, ca mai apoi să frecventez acest liceu pentru a-mi termina studiile – din clasa a V-a până în clasa a XII-a, făcând parte din clasa cu profil matematică-fizică. În acea perioadă, până la Revoluție, clasele erau împărțite în două profiluri – matematică-fizică și mecanică. Nu știa nimeni, asemenea acestor vremuri, direcția spre care dorește să opteze. Pot să spun că nici eu nu am știut.

Mă gândeam la domeniul tehnic. Alegerea principală pentru acest liceu a fost în clasa a VIII-a, atunci când am dat acel examen, treapta de admitere. Era o concurență mare pentru a reuși. Asemenea acestui deceniu, se făcea foarte serios școală și plecam relativ avantajați spre orice meserie pentru că stăpâneam materia predată.

Ați practicat un sport de performanță, baschetul, în cadrul acestei școli. Ați simțit o anumită susținere față de această pasiune venită din partea acestui liceu? Ce îndrumări aveți pentru elevii ce doresc să practice un sport?

Am ales această școală tocmai pentru că am putut să îmbin sportul, jucând baschet în acea perioadă, cu învățătura. Consider că toți copiii care practică un sport într-un cadru organizat sunt avantajați în experiența lor de viață pentru că sunt mai sociabili, cunosc trăirile dintr-o echipă, știu cum să înțemeieze și să mențină un colectiv încheșat. Nu toți copiii au frați sau surori în familie, iar în momentul în care faci un sport, înveți să împarți lucruri, bucurii și supărări – bucuria victoriei, supărarea înfrângerii. Lucrul acesta este pozitiv în formarea voastră ulterioară întrucât cu aceste experiențe nu te întâlnești după facultate, ci la vârste fragede. Împărțeala în acea vreme a liceelor din Timișoara era tipică – la informatică (actualul liceu Grigore Moisil) se ducea cine voia să studieze partea de matematică și fizică. În acea vreme nu se vorbea prea mult

de informatică, în 1987, când nu erau calculatoare. La liceul Loga, însă, puteai să înveți, dar să faci și sport de performanță și să îți dezvolti și alte abilități: teatrul, de exemplu. Viața era mai boemă, nu te axai strict pe învățământ.

Luând în calcul perioada istorică în timpul căreia ați parcurs anii liceului, vorbind de regimul comunist, puteți să ne împărtășiți câteva dintre amintirile specifice acelei perioade?

Îmi aduc aminte de câteva întâmplări specifice realității vremurilor acelea și nu cu mare bucurie. Erau niște vremuri spartane cu reguli drastice, greu de înțeles astăzi pentru voi. De exemplu, într-o zi dirigintele nostru, domnul profesor de sport Murgu, cu care ne-am înțeles bine, ne-a prelucrat o circulație pe care a primit-o de la direcțiune, venită de la Inspectorul General Școlar al Județului Timiș. Aceasta conținea zece sau nouă puncte, erau niște reguli foarte clare, și anume, că nu ai voie să ieși din casă după ora șapte, nici măcar cu părinții. Eu cu părinții și fratele meu mergeam în fiecare zi de marți la teatru sau film, ne duceam după ora șapte sau opt, atunci când erau părinții disponibili. Când am fost înștiințați de aceste reguli, ne-am dat seama că nu mai aveam voie să mergem la manifestări culturale. Ne-a fost interzis să mergem să cumpărăm de la persoane venite din Serbia ce făceau negoț în spatele magazinului Bega – vindeau gumă de mestecat sau ceasuri cu

șapte melodii. Astfel, nu aveam voie să intrăm în contact cu ei. La școală, fetele trebuiau să poarte cordeluță, iar băieții să aibă pieptăn. Toate aceste lucruri erau scrise într-o pagină, fiindu-ne dictate deoarece trebuiau scrise și învățate pe de rost. A doua zi, având ghinionul ca sala noastră să fie prima, jos, după zona portarului și biroul de IT, la prima oră, având chimie cu doamna profesoară Solomie, la ora opt și zece minute a intrat val-vârtej Inspectorul General și aleatoriu ne-a rugat să recităm diferite articole. A fost rumoare, nu se știau, a fost chemat directorul, domnul diriginte și am fost muștruluiți pentru că nu am fost pregătiți. Toate aceste experiențe dure ne-au călit ulterior pentru viață. Suntem generația care la 17-18 ani, după ce am terminat liceul, am făcut stagiu militar, între anii 1987-1988. Apoi, personal, am început Facultatea de Construcții.

Atât tinerețea, cât și educația dumneavoastră au fost marcate de amprenta Revoluției Române din anul 1989. Cum percepeți diviziunea ce a avut loc, trecerea de la comunism la democrație?

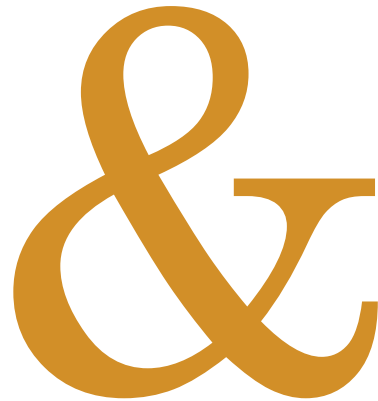
Ce s-a întâmplat după, Revoluția, a fost binevenită. Apariția democrației, libertatea de circulație este excepțională, fiind poate și cel mai mare câștig. Înveți cel mai bine mergând la cei dezvoltati și văzând ce fac ei, atunci te civilizezi și înveți să respecti regulile. În ciuda obstacolelor cu care ne-am confruntat, eu mă consider, împreună cu colegii mei cu care încă mă întâlnesc, un norocos, deoarece am trăit acele momente.

Revoluția a avut loc atunci când eram în anul al II-lea de facultate, începutul acesteia fiind marcat de vizita președintelui Nicolae Ceaușescu la Timișoara. În 1993, după cinci ani, am terminat facultatea cu o bursă și un proiect de diplomă la Strasbourg, Franța. În cei cinci ani s-au resimțit schimbările aduse de anul 1989, inclusiv pe partea de informatizare și apariția computerului. Am făcut lecții de informatică și în clasa a XII-a, dar la acel nivel când nu exista computer, ce informatică să faci? Informatica se baza pe sisteme binare, pe partea aceasta de matematică sau scheme logice, dar acesta era tot contactul nostru cu computerul. De exemplu, în anul întâi de facultate, 1988-1989, au fost profesori care ne-au cerut să calculăm cu rigla mecanică. Atunci apăruseră și calculatoarele cu cifre care aveau doar cele patru funcții elementare. Știința se afla în mare dezvoltare. În 1992, au apărut primele calculatoare performante, venite în număr de trei împreună cu ajutoare la Facultatea de Electrotehnică. Numărându-mă printre cei aleși pentru a pleca în străinătate la bursă, am mers acolo de câteva ori ca să învăț despre limbajul Word și Excel. Erau singurele aplicații ce se foloseau atunci.

Ați avut oportunitatea să studiați atât în mediul țării noastre, cât și în străinătate. Numărul de elevi ce doresc să-și petreacă anii facultății departe de România se intensifică, astfel, având o experiență proprie. Dumneavoastră încurajați o asemenea decizie?

Depinde de specializarea aleasă și direcția în care dorești să te îndrepti. În domeniul meu, cel tehnic, sunt facultăți bune și în România, precum Politehnica din Timișoara. Sfatul meu este ca fiecare să-și fructifice atuurile, să vadă ceea ce îi face plăcere, ca meseria pe care o îmbracă după aceea să nu fie o povară. Făcând o paralelă cu realitatea de acum 40 de ani, voi sunteți acum oarecum avantajați prin faptul că aveți acces la multă informație – există atâtea prezentări, vin facultățile la voi în școală. Aproximativ 20-30% din foștii mei colegi de liceu și de clasă sunt plecați la ora actuală din România în străinătate: în Canada, SUA, Germania, dar toți se simt împliniți, indiferent de locul în care se află. Ca studenți, este foarte bine să priviți cum se învață în străinătate, în special pentru a vedea că nu sunteți cu nimic mai prejos decât cei de acolo.

Luând în calcul trecerea de la anii liceului la cei ai facultății, pentru dumneavoastră cum s-a resimțit această schimbare? Considerați că experiența dumneavoastră mai poate fi mulată pe cea a studenților din ziua de azi?

Diferențele dintre generația mea și cea următoare sunt resimțite. Spre exemplu, examenele de admitere nu mai sunt așa de dure. În 1987, concurența la Facultatea de Construcții a fost de 18 persoane pentru un singur loc. Eu am intrat, 17 nu. La Facultatea de Medicină și la Drept era și mai mare concurență – 20-25 pe un loc. Era un nivel mai ridicat în învățământul superior prin faptul că erau mai puțini studenți, dar erau și mai puține facultăți – nu existau în orașele mici, doar în cele cinci centre universitare și anume: Iași, Cluj, București, Timișoara și Craiova. Totul se baza pe ceea ce scriai la cele trei probe susținute. A fost dur, dar duritatea acestor încercări ne-a călit. Atunci tineretul a putut să se revolte. Nu cred că astăzi, deși nu sunt condiții sau premise, tineretul mai este capabil să producă o schimbare de o asemenea anvergură. Acesta este poate unul dintre aspectele negative cu care a venit această libertate.

A

Liceul C.D Loga se bucură în momentul de față de diverse și nenumărate cercuri culturale organizate de elevii acestei instituții, precum este și Revista Școlii. În vremea anilor 80 existau asemenea activități?

Existau, dar nu erau atât de numeroase. Atunci nu se punea problema de a avea o revistă. Eu, spre exemplu, am participat la Sanitarii Pricepuți. Acum știu să acord un prim ajutor, nu îmi e frică când văd sânge. Acest curs mi-a folosit și în sportul de performanță pe care l-am practicat. În prezent, am avut șansa să urmăresc cercurile fantastice de robotică ale acestei școli. Personal, nu credeam că la nivelul copiilor cu vârste cuprinse între 14-18 ani se poate observa o strădanie și un asemenea talent. Sfatul meu este să fructificați atuurile acestor vremuri, chiar prin aceste cluburi școlare. De exemplu, limbile străine. Eu unul, deși am avut niște profesori fantastici – domnul profesor Rus, ce predă franceză, niște oameni excepționali care erau deschiși și voiau să ne învețe – nu am reușit să aprofundez atunci această limbă. Acelea au fost vremurile. Din cauza faptului că nu aveam voie să mergem la filme, nu prea conștientizam în acele momente că limbile străine ne vor ajuta în viață. Am ajuns la facultate și a trebuit să știu franceză ca să plec în Franța.

De ce clipe petrecute între pereții acestui liceu vă amintiți încă cu drag?

Amintiri au fost multe, dar cele mai însemnate sunt, poate, cele legate de taberele în care se mergea vara. Toți părinții sau majoritatea își lăsau copiii să meargă fără griji. Săream gardul cu țepușe, deși nu se închideau porțile, ca să batem mingea în curte. În spate era un teren de tenis care era foarte frecventat, era zona fierbinte a liceului. Tot acolo aveau loc și discuții aprinse și activități specifice foisorului. Domnul meu diriginte era pus să facă o muncă ingrată – aveam numere matricole pe mână și o anumită uniformă, iar acesta, dacă ne vedea pe stradă atunci când nu ar fi trebuit, ne solicita acest număr. Dumnealui, fiind apropiat de noi, a reușit să ne ofere clasa de afară, cu ferestrele îndreptate spre poarta de fotbal, unde se intra prin curte. Astfel, noi nu treceam prin filtrul cordeluței și al numărului de la intrare. O altă amintire este legată de o anumită regulă impusă. Trebuia să fim tunși regulamentar, dar anumiți colegi aveau părul lung. Profesorii se adresau acestora, spunându-le să se prezinte la școală împreună cu tatăl lor. Un coleg a venit a doua zi cu părul la fel de lung, dar l-a adus pe tatăl său tuns. Din tangențele pe care le am cu școala, acum apreciez foarte mult implicarea profesorilor, a acelor cu care am intrat în contact. Acest liceu merge cu adevărat în direcția potrivită.

Colectivul de redacție

Tehnoredactare:

Coordonator: Redactor-șef Jurcan Raul Mihai – clasa a XI-a MI2
Coordonator : Redactor-șef Prihor Crainic Maria Valeria – clasa a XI-a SN2
Cândea David Alexandru – clasa a IX-a SN2
Giorgiuți Aura – clasa a X-a MI1
Semen Victoria Andrada – clasa a X-a SN2
Velemirov Mihaela – clasa a IX-a SS

Prelucrare și editare articole:

Coordonator: Voicu Alessia – clasa a XI-a MI2
Dragavei Silvana – clasa a XI-a SN1
Drăgan Daria – clasa a XI-a SN2
Lump Alexandra Maria – clasa a XI-a MI2
Teculescu Alessia-Georgia – clasa a IX-a MI1

Grafică:

Coordonator: Cora Mara Andreea – clasa a XI-a SN1
Design copertă: Păuna Lara – clasa a XI-a SN2
Design coperte interioare: Diaconescu Diana – clasa a XI-a MI2
Design coperte interioare: Giorgiuți Aura – clasa a X-a MI1

Marketing:

Coordonator: Cora Mara Andreea – clasa a XI-a SN1
Ciobotaru Cristina Nicola – clasa a XI-a SN1
Dulea Clara Iuliana – clasa a XI-a SN1

Suport tehnic:

Albu Alesia Lara – clasa a XI-a MI2

Colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct prof. Stoia Simona Laura
Prof. Milin Tihomir
Prof. dr. Costea Corina-Lucia
Prof. Crașovan Ileana
Prof. dr. Scurtulescu Sorin-Cosmin
Informatician Inășel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. dr. Spineanu Claudia-Ileana

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN II/ Nr. 2/ 2023-2024
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

